

Voto

ALGEMENE STUDENTEN RAAD

Weekblad. Jaargang 11, '84-'85.
Nr. 21, dd. 28 februari 1985

Verantw. Uitg.: Paul Bijnens
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.
Tel. 016/22.44.38.

EN VERDER...

Ruimtevaartgeneeskunde	2
VTK's industriedag	3
LISST tweede editie	3
Kulturen als bureu	4
KVHV-kodeks	4
RvS begrotingsronde	5
Interview met Edward Leemans	5
Rudy Daems komt ook	5
Mikis Theodorakis	6
Strips op de brandstapel	6
Leuven vol muziek	7
Franse dans	7
Dissidentie in het ACW	8
Het marktzangerslied	8
Vijftig jaar geschiedenis	9
Kort gelezen	10
Amnesty International koncert	10
Brieven voor Chili	10

Subversie voorbij links en rechts Omdat filosofie interessant mag zijn

Prof. Burms is aan het grote publiek weinig of niet bekend. In tegenstelling tot filosofen van andere universiteiten doen de professoren van het HIW (Hoger Instituut voor Wijsbegeerte van de KUL) geen enkele poging om mediageniek over te komen, en ook Burms vormt daar geen uitzondering op. Wat echter niet wegneemt dat hij binnen het HIW een erg eigenzinnige positie inneemt.

Dat Burms even populair als kontroversieel is (bij de ingewijden dan), bewees de ruime publieke belangstelling voor zijn voordracht *Waarheid en Paranoia* op 14 februari in de reeks filosofische conferenties van het HIW. Bovendien is hij een geëerd promotor voor *Tessien* en schrijft hij vele artikelen in binnen- en buitenlandse tijdschriften. Op maandag 25 februari maakte hij deel uit van het panel dat zich op uitnodiging van *Historia* bezon over de problemen rond de geschiedwetenschap.

Men kan Burms het best typeren met het begrip 'gevoeligheid'. Hij filosofeert vanuit een gevoeligheid voor

bepaalde aspecten van de werkelijkheid. Vaak overstijgt dat zijn vakgebieden, namelijk de wetenschapster en de kunstfilosofie en komt hij terecht bij antropologische beschouwingen. Zijn filosofie van de 'gevoeligheid' schokt, zonder bewust chargeren, vele traditionele wijsgeren. Desondanks is hij geen revolutionair denker en kan je zijn discours over kannibalisme, dood, liefde en hartstocht, esthetiek en etiek, beter een anarcho-konservatisme noemen.

Met voorzichtigheid benaderden wij deze 'gevoelige' filosoof in de hoop wat wijsheid te provokeren.

Kannibalisme

Veto: *U beweert in uw lessen niet-triviale dingen te behandelen. Wat beweert u meer te vertellen te hebben dan een gewone geschiedenis van de wijsbegeerte?*

Burms: «Ik herinner me dat zelf niet dat ik dat beweerd heb.»

Veto: *Verleden jaar, in één van uw kolleges.*

Burms: «Ach, ik zeg zoveel. Wat ik daar waarschijnlijk mee bedoeld heb, is dat ik niet-triviale dingen zeg, maar dan wel in een eenvoudige (triviale) zin; ik bedoel hiermee dingen die niet louter historisch zijn, die niet louter een interpretatie van auteurs zijn. Hiermee doe ik niets revolutionairs, dat doet iedereen die aan filosofie doet in Engelse of Amerikaanse universiteiten.»

Veto: *Wat interesseert u in het bijzonder in de filosofie?*

Burms: «Wat me interesseert komt voort uit een combinatie van twee elementen die op het eerste gezicht kontradictorisch zijn: enerzijds een vorm van materialisme en een vorm van religioziteit.»

«Zoals Russel, Santayana en Monod denk ik dat ons leven niets meer is dan het resultaat van een persoonlijk krachtenspel. Wij zijn een onderdeel van een natuur die noch goed, noch slecht is, die geen doel of bestemming heeft en die, zoals Monod schrijft, doof is voor onze muziek.»

«Wat ik dan langs de andere kant religioziteit genoemd heb, kan het gemakkelijkst in negatieve termen worden gekarakteriseerd; het is de afwijzing van de ideologie van zelfverwerkelijking. Ik geloof niet dat onze diepste drijfveren gericht zijn op bevrediging, vervrijding of vervulling. Het belangrijkste is in het leven is overgave: we geraken in de ban van iets dat we zelf gekozen hebben. Wat ons het diepst aanspreekt of bekoort moet vanuit onze rationele en bewuste plannen altijd als enigermate onbegrijpelijk en arbitrair verschijnen. Het is niet de bevrediging van onze diepste behoeften die ons beweegt, maar wel het excess van de uitdaging en de verleiding. Het beamen van deze passiviteit kan een religieuze betekenis krijgen en verbonden worden met wat men gewoonlijk transcendentie noemt.»

Veto: *U verenigt dus een vorm van transcendentie met materialisme.*

Burms: «Ja. Waarom heeft de dood iets geheimzinnigs of ontzagwekkends? Of: waarom hebben we het gevoel dat iemand die sterft op dat ogenblik de alledaagsheid van zijn bestaan overstijgt? Ik denk dat alles wat voor ons waardevol of betekenisvol is het meest pregnante bezit wanneer we het zien in verbodhouding tot zijn vergankelijkheid. De intensiteit van betekenis hangt nauw samen met de ondergang van betekenis. We voelen ons het diepst geraakt door een soort suspens waarbij hetgeen bete-

kenis of-zin heeft, dreigt over te slaan in de betekenisloosheid van dode materie. Daarom is een dood menselijk lichaam sakraal of ontzagwekkend. We weten dat het dode lichaam slechts materie is, maar het is een materie die ons niet onverschillig laat. Het dode lichaam kan daarom ook meer ontzag inboezemen dan het levende lichaam. Aan het dode lichaam komen is een grotere schennis dan aan het levende lichaam komen. Daarom is de absolute verschrikking en abominatie voor ons ook het kannibalisme, ook al werd het menselijk lichaam niet gedood om opgegeten te worden.»

Opendeurdag bij Bios

Geestelijk, plantaardig en dierlijk voedsel

Na een paar maanden over en weer geloop, afspraken met profen en het vastleggen van lokalen en een zaal, wat het zover: één van de punten waarmee het nieuw presidium van Bios anno 1984-85 naar buiten kwam, was klaar om uitgevoerd te worden.

Zaterdag 16 februari zou er dus wel degelijk een BIOS-opendeurdag georganiseerd worden. Deze dag zou op twee vlakken moeten dienst doen: enerzijds, de ouders der biologen de lokalen en de labo's waar zoon of dochter werkt, laten zien; anderzijds iedereen eens de mogelijkheid geven om er s'avonds ook eens over na te praten en wat contact te leggen, op een bal bijvoorbeeld. Tegelijk zouden we naar buiten uit wat promotie voeren rond de eigen kring en het departement Biologie.

Waardige plantkunde

Er was in totaal zo'n 800 man aangeschreven: ouders, oud-studenten, assistenten, profen, doctorandi en studenten én er kwam een artikel in de krant, dat het moest lukken...

Om 10.15 u zag men dan ook zo'n 280 man in het grote auditorium van het Zoologisch Instituut zitten om met z'n allen aan een volle dag ontspanning en inspanning te beginnen.

Na een openingswoordje van de

praeses over de kring BIOS en de studierichting 'Biologie was het de beurt aan Emeritus J. Van Boven die verder uitleg gaf over de nieuwe programmawijziging van Dierkunde die dit jaar is ingegaan. Hij besprak in deze context ook het nut van de permanente (of is het periodieke?) Onderwijs Commissie die vooral nu samen met de studenten mogelijke grieven verder zorgvuldig moet kunnen onderzoeken. Dan kwam professor J. Van Assche van het Plantkundig Instituut aan het woord. Zijn uiteenzetting handelde over het nut van een algemene opleiding in de wetenschaprichting. Hij had het ook over de invloed van de Biologie op de maatschappij en de bewustmaking van de massa voor de huidige ecologische problemen. Ook haalde hij even aan dat men geen te lage, maar ook geen te hoge verwachtingen van een plantkundige moet hebben: «Het is niet omdat zoon of dochter een bepaalde ziekte bij uw kamerplant niet kent, dat hij of zij geen waardige plantkundige is...» aldus prof. Van Assche.

Lerarenopleiding

Na een welgekomen pauze, was het Dr. De Meuter die voor de zaal stond. Hij besprak in grote lijnen het aggregatiediploma van een bioloog. Met veel schroom en voorzichtigheid toonde hij ook een paar resultaten van een enquête omtrent de tewerkstelling van een bioloog tussen 1981 en 1982. Algemeen besluit was dat een leraren-

opleiding bij ons biologen wel degelijk zin had, zeker voor de student in kwestie die zo voor een groep mensen leert spreken, zich leert uitdrukken.

Rond 12.00 u was het de hoogste tijd om aan eten te denken. En wat was er beter dan onze studentieke dag in Alma II te gaan eten? Men had wel geluk net iets voor de grote abiturientenstormloop te arriveren.

Om 13.45 u ging de dag verder... Weer gezamenlijke afspraak in het Zoologisch Instituut, daar stonden immers de dia's van beide Instituten ongeduldig te wachten om geprojecteerd te worden. En nu was er zo mogelijk nog meer volk; iedereen wou immers zijn eigen labo eens vanuit een andere hoek bekijken.

De diareksen werden ingezet met een uitleg over de labo's in het Zoologisch Instituut. Zo overliep Professor A. De Loof een reeks over de meer experimentele labo's en Professor Ollevier de dia's over de beschrijvende richting. Daarna was het de beurt aan het Plantkundig Instituut dat tegenwoordig aan de Kardinaal Mercierlaan ligt en dus niet meer hoofde te worden gezocht in het Carnoy-Instituut (dit voor de oud-studenten...). Professor J. Vindrig belichtte ook hier weer het onderzoek in de labo's van het Instituut.

Geslaagd

En dan kwam de moeilijke opgave van de hèle dag: hoe met al dat volk veilig en op drie uur tijd de labo's

bezoeken. Een autobus die kontinu af en aan reed tussen de Naamsestraat (Zoologisch Instituut) en de Kardinaal Mercierlaan (Plantkundig Instituut en labo's van Genetica), bleek naderhand de goede oplossing te zijn. Zo heeft dan ook iedereen die namiddag tussen 14.30 u en 18.00 u deze bus genomen om de labo's te kunnen bezoeken.

En daar traden professoren, assistenten, doctorandi en tweede lissers in actie. Uitleg geven over hun onderzoek, over hun tesis, vragen beantwoorden, toestellen demonstren, preparaten laten bekijken, kortom het dagelijkse werk van een onderzoeker in de biologische wetenschappen toelichten, dat was hun taak.

Dat was nog niet alles... BIOS had ervoor gezorgd dat iedereen voor een schappelijke prijs een uitstekend koud buffet in de Salons Georges kon krijgen en daarbij werd er door de kring nog een toemaatje gegeven: twee gratis glazen rode wijn. Met z'n 219 werd er dan ook volop gegeten tussen 19.00 u en 21.00 u.

En dan tot slot, om 21.00 u, ging er ter plaats een tweede uitgave van het BIOS-bal door. En zoals men bij BIOS zegt: «'n Biosbal is 'n reuzeball!»

Zoals je ziet, het was een dag vol geestelijk, plantaardig en dierkundig voedsel. Natuurlijk ook een dag waar veel hulp voor nodig was. Hulp die spontaan verkregen werd. Daarom ook langs deze weg een grote 'dank je wel' aan allen die meehielpen. Natuurlijk ook een gemeend 'dank je wel' aan alle bezoekers op deze dag want het is ook vooral dankzij hun massale opkomst en groot enthousiasme dat er nu reeds over een mogelijke herhaling, over een paar jaar, gepraat wordt. □

Bekoring

Veto: *De materialiteit die dus tot bekoring leidt?*

Burms: «Inderdaad, omdat we weten dat het maar materie is, is onze gevoeligheid het grootst. In het algemeen heeft alles wat betekenis heeft de meest intense betekenis op het moment dat het overgaat in het betekenisloze. Zo ook is de meest intense ervaring verbonden met het bijna niet-herkennen. Bijvoorbeeld wanneer twee mensen elkaar lange tijd niet meer gezien hebben, dan brengt het bijna niet-herkennen een gevoel van emotionele intensiteit teweeg.»

Veto: *Hoe zou u deze gedachten situeren binnen de filosofische 'traditie'?*

Burms: «Enerzijds sluit ik me aan bij de neo-positivistische scheiding tussen wetenschappelijke kennis en waarde, maar dan beschouw ik wel niet zoals zij de wetenschappelijke kennis als het belangrijkste.»

«Anderzijds sluit ik me aan bij de gedachte van dekonstruktie die aanwezig is bij Nietzsche en bij de velen die door hem geïnspireerd zijn, zoals Bataille, Derrida en Baudrillard. Zij hebben allemaal een anti-finalistische opvatting van het menselijk bestaan. Het leven wordt door hen niet beschouwd als één grote onderneming waarvan alle elementen naar hetzelfde grote doel zouden convergeren (bijvoorbeeld zelfontplooiing, bijdrage tot een betere wereld enz...). Al onze ambities en plannen staan in verbodhouding tot iets dat zelf geen plan of doel is. De beamende ervaring van deze fundamentele passiviteit kan men

(vervolg op p. 4)

LEZERSBRIEVEN

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op de het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)aktualiteit, en ondertekend zijn met naam, studiejaar en adres. Wie liever niet heeft dat zijn naam gepubliceerd wordt, moet dit duidelijk motiveren.

Brieven die langer zijn dan 25 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ca. 1 getikte blz. met een dubbele interlinie) worden in principe ingekort.

Lokale radio's

In Veto van 07.02.85 schreef Antoon Boon in zijn artikel over lokale radio's een stuk dat ons toch lichtelijk tegen de borst stootte, meer bepaald dat onze radio banden zou hebben met Radio Maeva. Welnu, dit is volledig uit de lucht gegrepen. Wat de heer Boon op dit idee bracht, zal waarschijnlijk het feit zijn dat hij op radio Haacht de stemmen hoorde van Mark Hermans en Ben Van Praag. Ten eerste wil ik

duidelijk stellen dat Radio Haacht helemaal geen bindingen heeft met Radio Maeva en nooit zal hebben, ook keurt Haacht de principes die Maeva erop na houdt volledig af. Ten tweede zijn Ben Van Praag en Mark Hermans geen medewerker meer van Maeva. Ten derde maken beide heren programma's eigen voor, en beantwoordend aan de eisen van Radio Haacht. Bovendien zijn deze programma's betaald en hebben deze mensen bijgevolg verder geen rechten als medewerker. Dit vrij eigenaardige systeem hebben wij toegepast om, d.m.v. het stellen van eigen eisen aan deze mensen en het gebruiken van hun capaciteiten, de kwaliteit van enkele zwakke plekken van onze dagprogramma's gevoelig te verbeteren. Bovendien kan ik er nog aan toevoegen dat dit slechts een voorlopige oplossing is die wij gekozen hebben om een selectie in ons medewerkersbestand te kunnen doorvoeren, zonder daarom de betere medewerkers met extra uren te moeten overlasten. Kortom, het verandert niets aan onze basisprincipes: lokaal, informatief, kwalitatief en streven naar professionaliteit.

namens Radio Haacht
Philippe Persoons

Veto, jaargang 11, nr. 21
dd. 28 februari 1985

Redactie
Pascal Lefèvre, Bert Malliet, Peter Mostrey, Bart De Moor, Dirk De Naegel

Hoofdredacteur

Polleke Bijns

Redaktiesekretaris

Filip Huyzenruyt

Eindredactie

Filip Huyzenruyt

Medewerkers

Peter Rossel, Hilde Walsschaert, presidium Bios, Marina Van den Branden, Eddy Daniëls, Gerd Franssens, Bart Keunen, Jan Vansteenwegen, Toon Boon, Peter Mombaerts, Marc Sij, Ineke Leemans, Jan Loyens, Bert Broons, Katrien Van Schuylenbergh

Zetwerk en lay-out

Luk Baltussen, Ria De Schutter, Marc Heeren, Toon Boon, Jan Loyens, Carl Van Mol, Filip Huyzenruyt, Polleke Bijns, Peter Mostrey, Bert Malliet en Gilberte

Boeckmans

Foto's en doka

Didier Wijnants

Drukkerij

Rotatyp, Brussel

Oplage

8000 eks.

Redaktieadres

's Meiersstraat 5

3000 Leuven

016/22.44.38

Abonnementen

75 fr voor rest jaargang

001-0959719-77

Eenheid in de strijd voor de verdere demokratizering noodzakelijk

Alhoewel, volgens uw Algemene Vergadering van Kringraad op 11/1/85 de ASR geen politieke verenigingen nodig heeft om haar werking te kunnen uitbouwen, danken wij toch voor de eer voor de open brief aan MLB in respectievelijk Veto nr. 15 en 18. De open brief aan MLB wemelt van kontradicties, verdraaiingen en verdachtmakingen op een manier zoals we dat van kringraad niet gewoon zijn en zoals dat van "een representatieve organisatie met als doel de demokratizering van het onderwijs" ook niet kan.

Werken aan de demokratizering, wat de ASR tot hertoe nog steeds doet, is immers politiek werken. Evenals zeggen dat er rond de demokratizering niet noodzakelijk moet gewerkt worden, wat de Krul doet, ook een politieke uitspraak is. Dit betekent daarom nog niet dat wij vinden dat de ASR op gelijke voet moet geschakeld worden met MLB of met gelijk welke "(partij) politieke vereniging, die een filosofische of ideologische grondslag heeft". Doch zomaar besluiten tot evidente "tegenstellingen" en zich willen "distancieren" van alles wat een partijpolitieke vereniging met name MLB zegt of doet, lijkt ons zeer gevaarlijk. Voor men er zich van bewust is, zou men niets meer doen... MLB zal altijd de demokratizering van het onderwijs blijven verdedigen. Gaat de ASR dit binnenkort achterwege laten, om niet geïdentificeerd te worden met MLB? Of studeert men er liever op aan MLB te laten verdedigen, omdat MLB-ers zich onder andere binnen de ASR van het actiefst inzetten voor de demokratizering? De aandring waarmee onder andere NFK stond te trappelen om over ons te "discussieren" naar aanleiding van de erkenning door de FKK wijst in deze richting, want "MLB schaaft er ASR". Met andere woorden trap MLB zo ver mogelijk weg en het probleem van de

identificatie van de ASR met MLB is opgelost.

En wat meer is, hier stopt het niet bij. Dat "de ASR door de pamfletten-slag tussen links en rechts in een hoekje wordt geduwd" is een redenering van dezelfde soort. In bedoelde pamfletten gaat het dan nog niet over de ASR, en wordt hij zelfs niet vermeld (behalve in één NSV-pamflet). Mogen er binnenkort geen linkse of rechtse pamfletten meer zijn omdat de ASR hierdoor in een hoekje wordt geduwd? Dit is niets meer dan een pamfletten verbod!

In zo'n sfeer kan men moeilijk spreken van "tolerantie en pluralisme" zoals u dat doet. Het verwondert ons dan ook dat u het blijkbaar erger vindt dat er zich zogezegd enkele MLB-ers in het ASR-gebouw verschanen, dan dat 30 NSV-ers vorig jaar een gans namiddag "t'Stuc bezet hielden en er de nodige schade en agressie tegen onschuldige omstaanders ten toon spreidden. Noot één één van de ASR-radn zich hiervan gesticandeerd in Veto". Er verscheen enkel een kort verslaggevend artikelje, zoals men dat over om het even welk fait-divers kan doen.

Wij protesteren er ten stelligste tegen dat men probeert, door ons niet te erkennen voor de FKK, ons op gelijke voet te zetten met een racistische en fascistische organisatie, zoals het NSV. Trouwens de inspirators van de open brief mochten zich even goed in het ASR-gebouw bevonden hebben, en weten zeer goed dat het gebouw voor niets anders gebruikt is dan om iemand binnen te brengen met een hersenschudding, die nadien door de dienst 900 is weggebracht, "ondanks de afspraken met de bewoners en het ASR personeel om niemand binnen te laten".

Een beetje redelijkheid, en vooral eerlijkheid zou sommige mensen op

Kringraad geen kwaad doen...

Het valt op dat bij de aanvallen op de ASR meestal zowel expliciet als impliciet ook MLB aangevallen wordt. Afwisselend onder het motto "MLB=ASR" (waarmee men de massa van de studenten iets wijfsmaken) of "MLB manipuleert de ASR (waarmee men de niet-MLB-ers in de ASR een schuldgevoel wil opdringen en van MLB isoleren).

Waarom nu precies MLB?

Voor de verzamelde rechterzijde zijn de kommunisten (recht...) altijd de grote boemannen geweest. Maar er is meer. MLB, die mee bij de wieg van de ASR stond, kan in die ASR gelden als het symbool bij uitstek van de principieel verdediging van de demokratizering van het onderwijs. Vanuit onze revolutionaire visie komen wij daar namelijk gemakkelijker toe dan anderen. (Dat wij daarbij nog heel wat verder zouden gaan dan de ASR wordt natuurlijk dikwijls "vergeten").

Anderzijds hoeft geen revolutionair te zijn om de marxist-leninisten toch op verschillende punten van je werkingsdomein gelijk te geven. Meteen vind je hier ook een stuk van de verklaring van de "invloed" van MLB in de ASR: met vele eerlijke verdedigers van de demokratizering vinden wij vaak via discussies en samenwerking eenheid rond verschillende punten. En wij vinden het dan ook de moeite waard om ons rond de demokratizering van het onderwijs volop in te zetten als afgewaardeerd of vriesteld.

De isolatiepoging tegenover MLB levert rechts bovendien het voordeel op om over de grond van de zaak, de demokratizering van het onderwijs, het zwijgen te bewaren.

Daarom kan het nu ware, onfrisse bedoeling in het verborgen blijven... Dit demagogisch trukje is echter niet voldoende...

OF MLB nu erkend is voor de FKK of niet, wij blijven in de ASR en ook daarbuiten de demokratizering van het onderwijs verdedigen!

MLB-Leuven

acco/1

PAPIERHANDEL

papier- en bureel artikelen
fardes en classeurs
schrijfferief
steekkaarten
tekenmateriaal ...

Tiensestraat 134-136

acco/2

KANTOORMATERIAAL

bureaulampen
(boeken)rekken
rekenmachines
labojassen
schrijfmachines
campinggas ...

Tiensestraat 129

acco/3

CURSUSDIENST
BOEKHANDEL

voor al je verplichte en
aangeraden lectuur,
cursussen en/of boeken

Tiensestraat 134-136

acco/4

DRUKKERIJ
FOTOKOPIEDIENST

voor al je drukwerk zoals
affiches, tijdschriften,
eindverhandeling ...

Brusselsestraat 118A
Vesaliusstraat 13

ACCO staat voor ACademische COoperatief

ACCO produceert en/of verkoopt alles wat studenten bij hun studie en ook daarna nodig hebben. ACCO verleent haar leden diensten tegen zo voordelig mogelijke voorwaarden.

Word je lid van de ACademische COoperatief, door het kopen van een aandeel van 500 fr., dan krijg je bij al je aankopen rechtstreekse korting. Dit geldt in de papierhandel, kantoormateriaal, cursusdienst. Voor de boeken, niet door ACCO uitgegeven, geldt een speciale boekkaart.

Je moet maar één keer zo'n aandeel kopen; het blijft ALTIJD geldig!

Veto zoekt nog medewerkers voor de sportverslaggeving, speciaal het LISS-tornooi. We zoeken vooral schrijvers en fotografen. Geïnteresseerden mogen eens binnenwippen op het Veto-sekretariaat, 's Meiersstraat 5 (tussen Hogeschoolplein en Muntstraat), 016/22.44.38.

Ruimtevaartgeneskunde

MEDIKA — Op woensdag 6 maart om 20 u spreekt dr. J. Bande over ruimtevaartgeneskunde op uitnodiging van Medika. De voordracht gaat door in auditorium AG, Minderbroedersstraat 17 en de toegang is vrij.

Dr. J. Bande studeerde geneskunde aan de KUL en volgde een speciale cursus over luchtvaartgeneskunde in Duitsland en Frankrijk. Als één van de enige specialisten op dit gebied in België was hij destijds commentator bij de BRT voor de televisieuitzendingen van de Apollo-vluchten.

Dr. Bande kwam terecht bij de European Space Agency (ESA), de Westeuropese tegenhanger van de NASA. Sinds 1977 is hij voorzitter van de Medical Board van de ESA. Dit is de medische commissie die instaat voor de selectie, controle en training van de Westeuropese astronauten.

De ESA heeft geen eigen programma van bemande ruimtevaart. Wel konstrueerde de ESA voor de NASA het Spacelab, een groot ruimtelaboratorium dat in het laaddek van de Space Shuttle kan worden gebracht. Een lid van de wetenschappelijke bemanning mocht door de ESA in ruil voor de konstruktie van het Spacelab geleverd worden. Na preselectie van de duizenden kandidaat-astronauten werden er 53 weerhouden, die door de Medical Board onder leiding van dr. Bande verder tot 4 gereduceerd werden. Na verdere training bleven er 3 over: de Belg zakte door de psychologische proeven...

De Westduiter Ulf Merbolt werd dan door de ESA aangeduid om met de

ruimtependel mee te vliegen tijdens de eerste missie van Spacelab in november 1983. Als voorzitter van de Medical Board woonde dr. Bande de lancering van Spacelab-1 bij en volgde hij Ulf Merbolt gedurende de vlucht vanuit het controlecentrum van de NASA in Houston. In een eerste deel zal dr. Bande kort de grote fazen schetsen van de geschiedenis van de ruimtevaartgeneskunde, als uitloper van de luchtvaartgeneskunde.

In een tweede deel zal hij het Spacelabproject behandelen en ingaan op het wetenschappelijk onderzoek en vooral op de medische proeven die in de ruimte werden gedaan. In een toestand van gewichtloosheid stellen zich immers belangrijke medische problemen, door een ontregeling van talrijke fysiologische mechanismen waarin de zwaartekracht een rol speelt. Dit zijn vooral de zogenaamde "ruimteziekte", evenwichtsstoornissen waarmee ongeveer de helft van de astronauten af te rekenen hebben; en een belangrijke ontkalking van het beenstelsel met gevaar voor onder andere nieraansteking.

Het derde deel tenslotte is een 20-minuten durende 16-mm film over Spacelab-1. Dit is de originele en integrale film van de NASA die door de ESA-astronaut op perskonferenties doorheen West-Europa werd vertoond en waarvan fragmenten op de televisie kwamen.

Alle geïnteresseerde studenten zijn door Medika op deze veelbelovende avond vriendelijk uitgenodigd.

Peter Mombaerts

industrialiedag

De voorpagina van het ter gelegenheid door VTK uitgegeven 'industrieboekje' met dagorde en info over de bedrijven; en de militaire toepassingen van al dat mooits?

Industriedag

Ingenieurs in de watten gelegd

Op 20 februari jl. ging in het Heverleese Lerveeld de jaarlijkse industriedag door in een organisatie van VTK. Deze dag biedt aan de laatstejaars studenten van de fakulteit toegepaste wetenschappen de gelegenheid tot min of meer diepgaand contact met afgevaardigden van in België gevestigde bedrijven. Een dertigtal, voornamelijk grotere bedrijven namen dit jaar deel, gretig de kans grijpend die hen hier geboden werd om zich van hun mooiste zijde te tonen en de kersverse ingenieurs voor zich te winnen.

Dat het op de arbeidsmarkt voor burgerlijk ingenieurs nogal goed draait, wisten we wel. Maar de bijna euforisch optimistische sfeer op dit technologisch ontmoetingsforum verbaasde ons desalniettemin.

Het niet zo kleine auditorium van de paters Jezuiteten op Lerveeld zat om 10 uur in de morgen net vol. We schatten zo'n 200 toehoorders, vooral studenten. Eerste spreker was dhr. Hoornaert, directeur van de dienst voor studieadvies van de KUL, die het had over de intrede op de arbeidsmarkt van burgerlijk ingenieurs uit Leuven. Kort samengevat: geen problemen. En dat zou inderdaad blijken in de loop van de dag. In schrijnende tegenstelling tot vele andere universitaire gediplomeerden is er nog steeds een licht onderaanbod aan burgerlijk ingenieurs. Twee derden van dat aanbod worden trouwens opgeslokt door multinationale ondernemingen die in België gevestigd zijn.

Daarna was de heer Raemdonck van de NCK (Nationale Confederatie van de Kaderleden) aan het woord. Deze begon met een schets van wat kaderpersoneel eigenlijk is. In de klassieke tegenstelling kapitaal-arbeid, door de spreker terloops als verouderd betiteld, neemt het kaderpersoneel, waartoe ingenieurs na enige jaren dienst meestal gaan behoren, een tussenpositie in. Kaderleden zijn inderdaad aangeworven als bedienden en zijn dus 'werknemers'. Anderzijds delen zij in het bedrijfsresultaat wat hun engagement en identificatie met de werkgever verhoogt.

Participatie

Daar het fenomeen 'kaderlid' nog vrij nieuw is, is het juridisch dan ook slecht bepaald en wordt het gerekend onder het bediendenstatuut. In de ondernemingsraden van de bedrijven zijn kaderleden dus nog steeds vertegenwoordigd door de traditionele vakbonden. Alle drie syndikale strekkingen — ACW, ABVV en liberaal — hebben in de loop der jaren een afdeling voor bedienden en kaderleden uitgebouwd. Maar dat vond de spreker nog duidelijk onvoldoende. De middenklasse van kaderleden wil immers vasthouden aan een zekere "status", aldus Raemdonck, een status die door de groei zelf van deze klasse dreigt verloren te gaan.

Binnen deze klasse is trouwens weinig sprake van gemeenschappelijke belangen. Hoofdbekommernis is immers meestal de individuele carrière en het 'pecuniaire aspect' daarvan. Toch is er zeker één gemeenschappelijke noemer: in tegenstelling tot de klassieke syndikale ingesteldheid, wil deze klasse "veel meer participatie dan contestatie". Het is duidelijk dat twee dermate verschillende opvattingen niet door één vakbond kunnen vertegenwoordigd worden.

De NCK ijvert dan ook fors voor de juridische erkenning van deze nieuwe en nog sterk groeiende klasse. Met succes, moeten we geloven, want er schijnt een wet in die zin te zijn in de maak, "waardoor het zou mogelijk worden het monopolie van de vakbonden in ondernemingsraden te doorbreken", aldus nog steeds Raemdonck. De man stak trouwens zijn denigrerende op-

vassing over de "syndikaten" niet onder stoelen of banken. Met de opmerking "De vakbonden zijn goed... (pauze) ...geweest", kreeg hij onttelend gemakkelijk de lachers op de hand.

Elite

En dan kon het feest beginnen. Per drie of vier verspreid over verschillende zaaltes, wachtten de afvaardigden van de industrie de studenten op. Vooral grote namen waren ingegaan op de uitnodiging voor deze contactdag: Siemens, Shell, IBM, Phillips, EBES, Kredietbank en meer van die kanjers. Een elite van grote en dus nog zeer wel varende bedrijven.

Vier info-sessies werden er gehouden. Als student moest je dus vooraf uit de dertig bedrijven een keuze maken. Meestal stelden de bedrijven zich kort voor om dan in te gaan op concrete vragen van de kandidaat sollicitant. Inderdaad, op vele tafels lagen de sollicitatieformulieren voor het grijpen.

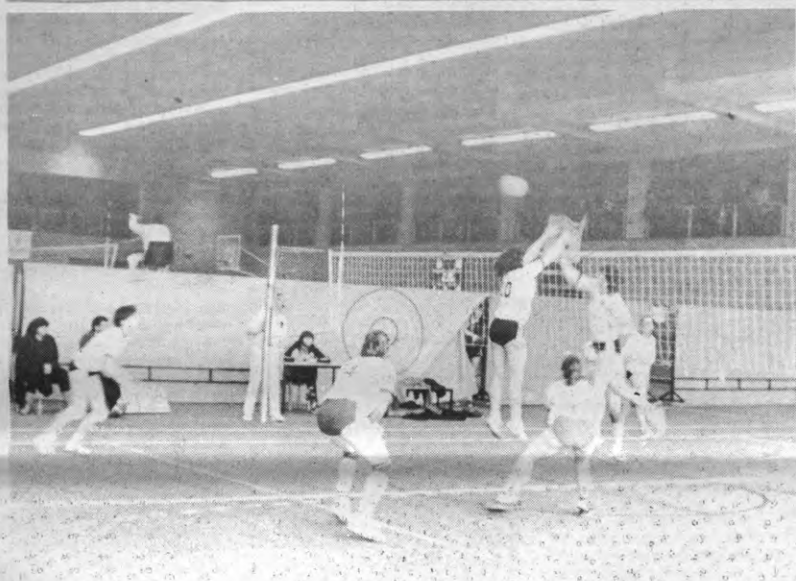
Sommigen stelden concrete vakatures voor. Maar de algemene tendens was toch een meer globale wervingspolitiek, niet zozeer gericht op direct aanwijsbare behoeften van het bedrijf. Burgerlijk ingenieurs zijn nu eenmaal geëerd omwille van hun 'brede' opleiding en dus hun zeer variërende inzetbaarheid. De grote bedrijven proberen dan ook uit het beperkte aanbod de beste krachten voor zich te winnen. Zij stellen daarbij ongeveer allemaal dezelfde eisen: "flexibiliteit, dynamisme, creativiteit, doorzettingsvermogen, leidinggevende capaciteiten" en meer van die LSP-achtige termen. Het eindwerk was vaak wel een punt van interesse maar toch van ondergeschikt belang. Aanwerving op basis van de persoonlijkheid, lijkt het advies.

Roes

Tussendoor was er een 'verzorgd' middagmaal, zoals het in de speciale brochure stond. Studenten en professionelen zaten rondom verspreid aan de tafels. Informele contacten van groot belang, noemt men dat. De kadeaan Sneekse plaats bij de gelegenheid een welkomstdoor en stak nogmaals de loftrompet over dit initiatief van de VTK, die aan deze zaak trouwens een aardige cent verdient. Elk deelnemend bedrijf betaalt immers 10.000 fr in-schrijvingsrecht. Voor de studenten is deelname gratis, tenzij dan aan de maaltijd waarvoor ze 250 fr betaalden.

Op het einde van de namiddag was er ter afronding een receptie. Porto en sherry bevochtigden de kelen en de tongen kwamen al gauw losser. De bedrijven vonden de hele dag in elk geval een succes. Hun afgevaardigden mengden zich gezwind onder de studenten, polsend naar wat men er zoal van vond. Professionele hofmakerij, zou je het kunnen noemen, en je moet als ingenieursstudent al eens zins kritisch ingesteld zijn om de roes niet naar je hoofd te laten stijgen. De bijna-ingenieurs werden hier inderdaad een dag lang in de watten gelegd. Het wafel immers een toekomst vol zelfvervulling in hun beroep, gekombi-neerd met een niet onaardig inkomen. De minimum basisaanvangswedde was kraaijgt voor hen 65.000 fr per maand. Kristiist, maar niet voor iedereen.

Bert Malliet

Leuvens Internationaal Studenten Sport Tornado LISST toe aan zijn tweede editie

Leuven is binnenkort aan zijn tweede LISST toe. Tenminste als het weer meezit. Het Leuvens Internationaal Studenten Sport Tornado werd vorig jaar voor de eerste keer georganiseerd op en rond de terreinen van het Sportkot. In een organisatie van Sportraad natuurlijk, dat daarmee een vierde massasporter aan de reeds gekende toevoegde. Op 6, 7 en 8 maart wordt iedereen aan de Tervuursest verwacht.

Wat is nu het LISST, vanwaar komt het en waar moet het naar toe. Veto stelde die vragen aan spora-vrijgestelde Guy De Craecker, die instaat voor de coördinatie van het geheel.

De geschiedenis begint in het buitenland, in 1978. Sportraad gaat met een delegatie naar een Tornado in Amsterdam. Dat wordt het jaar erop herhaald. Er gaan ook delegaties naar de 2^e, 3^e, 4^e uitgave van het sportgebeuren in Tilburg. In '83 rijpte in het brein van de toenmalige Spora-vrijgestelde, Chris Meulijser, het idee om Leuven ook iets in die aard te bieden. Het eerste LISST werd op poten gezet, niet zonder problemen of mankementen; sportraad werkt immers ook met studenten, en die worden bij de organisatie van de 3 massasportklassiekers aardig belast. Maar op Sportraad zitten doorzeters en het LISST

wordt een feit, van woensdag 21 tot vrijdag 23 maart 1984.

Tweede editie

LISST '85 is gegroeid; het heeft geleerd uit de fouten van zijn voorganger; Guy stelt echter één ding duidelijk: "LISST is nog steeds amateuristisch, maar dan wel in positieve zin te begrijpen: het blijft georganiseerd door de studenten." Hijzelf is niet de hoofdverantwoordelijke; ired leden van de AV nemen het LISST onder hun hoede: Dirk Duval (architect), Kris Dompas (Eoos) en Jeroen Seutens (Apolloon).

Op sportief vlak wordt er dit jaar gezorgd voor professionele scheidsrechters; vorig jaar kwam er vanwege de deelnemers kritiek op de amateurs. Maar de fouten lagen vooral op formeel vlak: de recepties waren niet verzorgd genoeg. Zo kwam vorig jaar, Sabbe spreken in plaats van De Somer en er was gebrek aan glazen en drank.

Bovendien was er wat tegenwerking van het bestuur van verschillende studentenwijken, problemen die nu volledig van de baan zijn: dezelfde besturen staan nu zeer welwillend tegenover het initiatief om slaapgelegenheden te bieden aan de bezoekers in hun woonwijken.

Deelnemers

Vorig jaar waren er 179 deelnemers uit 7 landen, Belgen niet inbegrepen. Dit jaar wordt de opkomst geschat op minstens 354, uit 8 landen: Nederland, Groot-Brittannië, Luxemburg en

Duitsland die er voor de tweede keer bij zijn, aangevuld met Oostenrijk en Zwitserland die voor het eerst deelnemen; Polen, Zweden en Frankrijk hebben afgehaakt. De sporttakken die aan bod komen zijn basket- en volleybal, tafeltennis (D + H), korfbal (gemengd) en voetbal en rugby (H). De Leuvense ploegen die zullen deelnemen worden geselecteerd uit de bekercompetitie, meer bepaald zullen de finalisten de Belgische driekleur verdedigen. Er weze terloops op gewezen dat er nog steeds begeleiders gezocht worden die een groep onder hun hoede willen nemen, en mensen die aan één of meerdere studenten een tijdelijk onderkomen kunnen bieden.

Naast al dit sportiefs wordt er ook aan de ruimere cultuur aandacht besteed: de eerste avond, dinsdag 5 maart werd de 'Zaal der Ballen' (de vroegere zaal der Hallen; nu Snooker-zaal) ingehuurd. De woensdagavond is een Vlaamse Volkssportroute in negen Leuvense kaffees, wegens het enorm sukses. In elk kafee start een groep, zodat men schat dat na 4 à 5 kaffees en de daar vergaarde drank, iedere groep blijft 'plakken', zoals dat in Leuven heet. Voor de donderdagavond is er een Breugelmaaltijd in zaal Stella, geleverd door Alma, en gesubsidieerd door de NDALTP (Nationale dienst voor afzet van land- en tuinbouwproducten). Er is vanzelfsprekend ook een TD.

Vrijdag wordt er besloten met stads- of Stellabezoek en de respectieve finales. Om 18 u zet de sluitingsplechtigheid dan een punt achter LISST 2.

Filip Huyzentruyt

Buiten zijn STELLA gekend
om zijn verse belegde broodjes
en verse soep

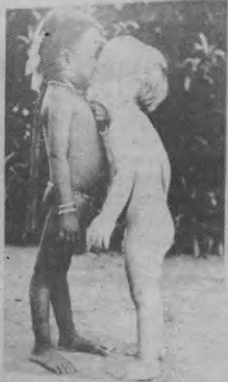
Café
IN DE COMMERCE

H. Hooverplein 16 22.55.78 3000 LEUVEN

Walter Leirman, één van de initiatiefnemers, tijdens de opening van de tentoonstelling "Kulturen als burenen".

(foto Veto)

Interview Burms

Filosofie mag interessant zijn

amor fati noemen."

Politiek

Veto: Heeft een dergelijk denken ook politieke, maatschappelijke relevantie?

Burms: «Ik voel een aversie tegenover maatschappelijke relevantie en deze aversie volgt uit een aversie tegen het finalisme en tegen het puriteins karakter van het finalistisch denken. Met finalisme bedoel ik hier de opvatting die zegt dat het leven een reeks inspanningen is, een reeks taken die we allemaal moeten uitvoeren om hetzelfde te bereiken. Dat zou dan een gevoel van waarde zijn waar alles naar toe stroomt. Eigenlijk is deze finalistische opvatting kapitalistisch. Het kapitalisme is de realisatie van het finalistisch project, namelijk de accumulatie van goederen, informatie enz.... Dat vind ik een onjuiste manier van denken. Ik kan het leven niet zien als iets dat we gebruiken om een bepaald doel te bereiken. We willen wel bepaalde doeleinden bereiken, maar we willen op de eerste plaats gegrepen worden door dat wat we niet kennen.»

Veto: Hoe evalueert u dan het emancipatie-denken?

Burms: «Het emancipatie-denken vertrekt van het gevoel dat er ons dwaze restricties opgelegd worden. Wanneer we die restricties afschaffen, dan zullen we terecht komen in een situatie waarin we helemaal geëmancipeerd zullen zijn, waarin we de volledige bevrediging zullen vinden en waarin we zonder restricties onszelf kunnen zijn. Dat is echter een illusie, die het menselijk leven onderschikt aan een doel. Het is zoals de illusie te menen dat de expressie zich pas realiseert wanneer alle stijl uitgeschakeld is. Het is dus de schone schijn die de basis is van alles, zo ook in de kunst: alles heeft er te maken met de contingentie van de inkleding en tegelijk de bekoering die uitgaat van de vormgeving. Neem je de vorm weg, dan blijft er niets over dan holle frazen. De laatste zin van 'De la séduction' van Baudrillard is dat de verleiding machtiger is dan alles, en ik denk dat dat fundamenteel juist is.»

Veto: Maar je kan toch ook antifinalistisch denken inzake de maat-

schappij en tegelijk op lokaal nivo ingrijpen.

Burms: «Het is juist onze verplichting dat we gevoelig zijn voor mistoestanden en voor de concrete noden van concrete mensen, maar dat mag niet ondergeschikt gemaakt worden aan termen als maatschappelijke relevantie of als de emancipatie. Als we het daaraan ondergeschikt maken, dan ontstaat er een misprijzen voor het zeer beperkte dat we hoe dan ook bereiken. Wanneer men de rechtvaardigheid als doel stelt, dan wordt elke concrete inzet tegen onrechtvaardigheid geminimaliseerd vanuit dat grote doel.»

Veto: Of worden onrechtvaardigheden toegestaan in functie van dat grote doel.

Burms: «Het utilitarisme is een voorbeeld van een dergelijk denken. Het vertrekt vanuit de bekommernis voor het menselijk geluk, maar stelt dat dan als absoluut doel, en daardoor komt het in iets zeer onmenselijks terecht. Als ik vriendelijk ben tegenover u [we hebben appelwijn, gemaakt door professor Roelants, gekregen] en dat is alles omdat ik zo bijdraag aan de realisatie van het grote doel geluk, dan is dat een belediging. Daarom vind ik dat de grote idealen in het algemeen nefast zijn. De grote idealen zijn een zelfbedrog, men maakt ze zichzelf graag wijs om aan de nietigheid van zijn inspanningen een soort glorie te geven.»

Veto: Is het dan niet gevaarlijk dat men op etisch vlak in een perspectivisme terecht komt?

Burms: «Het relativisme is er altijd al, of we het willen of niet. Degenen die beweren dat het menselijk leven kost wat kost moet geëerbiedigd worden, komen in botsing met anderen die dat niet zeggen.»

«Ik ben er van overtuigd dat er niet iets bestaat als respect voor het menselijk leven. Dat heeft zoveel uitzonderingen dat de regel niet meer klopt. Er bestaat wel een reële en ook juiste terughoudendheid om bijvoorbeeld abortus te plegen, maar die terughoudendheid is niet wettelijk verschillend van de bereidheid een dood menselijk lichaam niet te ontrenten.»

Veto: Uw aversie is vooral gericht tegen het vooruitgangdenken. Noemt u uw ideeën conservatief?

Burms: «Soms noem ik mezelf conservatief, omdat ik weet dat dat meer geschikt is om de mensen te chokeren. Dat heeft eigenlijk niet zoveel belang, want mensen die ik conservatief noem, kunnen dikwijls zodanig slecht met mij opschieten, dat ik me niet speciaal met hen wil associëren. Er bestaat ook een traditie in de filosofie die al wat ik zeg over schone schijn nihilistisch gepraat zal vinden en dat automatisch zal associëren met iets links. Dat is me eigenlijk ook het even, want ik geloof niet in rechts, ook niet in geloven in links of gelofs: ik ben aan geen enkele van die namen gehecht.»

«Maar er is iets conservatiefs in wat me nauw aan het hart ligt: dat is de verering van het nietige en een gevoel van lotsverbondenheid. Het is wat men ook wel *pietas* heeft genoemd: de tedere gehechtheid aan het eigene in zijn broosheid (bijvoorbeeld eigen familie, of de gebruiken en symbolen van de eigen godsdienst). Dat is natuurlijk traditionalistisch, omdat het betekent: ik hou van mijn familie, van mijn dialect, van mijn stad omdat het mijn familie, dialect of stad is. Dat heeft echter niets te maken met een overtuiging van de superioriteit van wat me nauw aan het hart ligt. Het is een soort aanvaarden, dat is als 'conservatief' te bestempen.»

«Maar tegelijk ben ik wantrouwig tegenover grote abstrakte idealen: ik geloof niet in hét doel van het bestaan (individueel of kollektief) en verafschuw diegenen (intellectuelen of actieve terroristen) die het leven in zijn verwarde, chaotische en charmante kompleksiteit graag zouden vervangen zien door de realisatie van hún idee.»

Gerd Franssens
Bart Keunen
Jan Vansteene

Toon Boon C

De "golden sixties" voorbij

Van 23 februari tot en met 15 maart 1985 wordt in de Leuvense Universiteits-hallen (Naamsestraat 22) de tentoonstelling "Kulturen als Buren" georganiseerd. Deze tentoonstelling is een initiatief van de Leuvense Derde Wereldraad en aan deze organisatie werken verder mee de stad Leuven, de KUL, de Leuvense scholen en adviesraden.

De tentoonstelling is een realisatie van het Centrum voor Mondiale Vorming van de RUG in opdracht van het ministerie van Nederlandse Cultuur.

In tijden van overvloed, zoals in de Golden Sixties, toen er een overschot was aan werkloosheid, stond men in Vlaanderen met open armen te wachten op de gastarbeiders, die het "mindere" werk konden overnemen. Nu men in een periode van werkloosheid gekomen is, wordt met boze blikken gekoken in de richting van deze vreemdelingen en groeit er een sfeer van onverdraagzaamheid tegenover hen. Hier en daar durven dan ook wel eens vormen van racisme opdoken. Nu ontstaat deze vreemdelingenhaat uit onwetendheid en met de campagne "Kulturen als Buren" wil men deze vooroordelen de wereld uithelpen.

De activiteiten van het project "Kulturen als Buren" vind je steeds terug in de Veto-agenda.

Vrede...

In het kader van de vredesweek is volgende berichtgeving nog het vermelden waard.

Op zondag 17 maart is er een nationale betoging in Brussel. De organisatie beruht bij VAKA, CHAPO en OCV.

In de week van 8 tot 14 april gaat er in Florennes een gesponsord aktiekamp door. Een week lang aktie voeren, samenleven en lol maken in Florennes. Met uitstappen naar militairistische doeleinden. Inschrijven kan bij IOT op 02/648.75.83.

Op zondag 14 april gaat er een eerste massale protestwandeling door langs de basis in Florennes. Vanaf mei zullen er elke laatste zondag van de maand mensen zijn langs de prikkeldraad van Florennes.

Dit is een voorlopige aktiekalender. Er wordt nog meer gepland. Voor meer informatie kan je steeds terecht in de Vaartstraat 113 of telefonisch op het nummer 016.23.72.08.

Tentoonstelling "Kulturen als Buren"

Inhoud:

1. Historiek, problemen en toekomstmogelijkheden van de gastarbeider in België.
2. De levenscyclus: a.d.h.v. belangrijke momenten zoals de geboorte, huwelijk en overlijden, wordt het verschil in beleving tussen verschillende culturen aangebracht.
3. Religieuze systemen.
4. Multicultureel onderwijs.

Plaats:

- Universiteitshallen - museumzaal - Naamsestraat Leuven.
- Stadshallen — stadhuis Leuven.

Openingsuren:

van 09.00u tot 19.00u

Organisatie:

De I.C.V. i.s.m. Derde Wereldraad Leuven en Stad Leuven.

KVHV heeft nieuwe kodeks

Reeds jaren is het Katholiek Vlaams Hoogstedenverbond een begrip. Valen wij met de deur in huis? Dat doen de KVHV-ers ook wel eens na een goede kants. Want geef toe, van zingen of verwante activiteiten (?) hebben zij wel kaas gegeten. En om deze activiteiten in stand te kunnen houden, werd nog maar recent een nieuwe kodeks samengesteld.

Spijtig genoeg staat in het begin van het boek "dat niets van dit boek mag worden overgenomen zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever". Omdat wij echter haast hadden u van het goede nieuws op de hoogte te brengen, kunnen wij niets letterlijk overnemen. De sfeer zal u zelf maar moeten opsnuiwen, tussen de regeltjes van de bespreking door.

Wat de kodeks moet nagegeven worden, is zijn verzorgde uiterlijk. Als je tenminste geen reclame voor Stella kan tusschen al je liedjesteksten. Maar waarschijnlijk steekt dit op een kants zo nauw niet.

O tempora

Het boek opent met een geschiedenis van het KVHV-Leuven. Deze start in 1902, maar zij kent reeds voorlopers in de vroege Belgische onafhankelijk-

heidsjaren. De historie van het KVHV heeft heel wat raakvlakken met de strijd voor de Vlaamse ontvoogding. In de tekst doet men zijn best om dit zo goed mogelijk uit te verf te laten komen. Vanaf 1929 ongeveer heeft ook Mon de Goeyse (huidig beheerder van het Archief en Museum voor het Vlaams Studentenleven) een belangrijke rol te spelen. Later zouden nog andere prominenten uit het KVHV blijken te komen (Wilfried Martens was preses in 59-60; hoofdredakteur Goossens van De Morgen was dit in 66-67...). Kortom, om het ver te schoppen moet je aktief zijn geweest in het KVHV, CDS is natuurlijk ook niet te vermelden.

Na de lijst met gewezen voorzitters komen de lijfleden van de diverse Leuvense studentenklubs (Antwerpse Gilde, Omnia...). Het mag detailkritiek lijken, maar als niet-lid begrijpen wij niet goed waarom zij in deze volgorde aan bod komen. Misschien kan bij een volgende herwerking deze achtergrond wel verschaft worden. Maar men kan natuurlijk beweren dat dit bijkomstig is voor een kodeks. Hetzelfde gaat op voor het verhaal over sommige fakulteitskringen en hun liederen.

Na uitweidingen over het KVHV in andere steden, komen wij op pagina 113 aan de eigenlijke klubkodeks. Hiervoor tekende Mon de Goeyse (dezelfde van hierboven). Interessant is dit deel vooral omdat het alle reglementen van de organisatie bevat. Zo weten wij nu dat "de ouderejaars (en gelijkgestelden) rechts en links aan

de lange zijden van de praeses naar het benedeneinde van de tafel zitten. De schachten zitten eveneens aan weerszijden, van de schachtmeester naar het midden van de tafel toe; zij maken de schachten uit." "De gehele corona is aan de macht van de praeses of senior onderworpen". Hij legt straffen op en staat zelfs boven de wet (art. 24). "Aan de clubtafel richten de schachten nooit het woord tot de praeses". Aan elk commando van de praeses of schachtmeester moet ogenblikkelijk gevolg gegeven worden... U merkt het, hier heerst een gewijde sfeer. Hier wordt nog met respect naar de meerdere opgekeken.

Ook de drank- en zangreglementen komen ruim aan bod. Het verloop van de klubavonden met alle *lo vivats* en aanverwanten werd niet gemijd. Ja, dat voelen wij aan ons hartje, aan ons hartje (bis). Op blz. 155 beginnen dan eindelijk de langverwachte liederen.

Voor of tegen

Bij de liedjes blijken nogal wat Engelse en ja, zelfs Franse eksemplaren te zitten. Over de tekst daarvan kan men soms wel discussiëren. Zo lijkt ons de tekst van *Tom Dooley* niet de echt originele versie te zijn. Maar ja, als het maar klinkt zonder boten.

Het probleem met dit boek is natuurlijk de attitude van de student. Ofwel is men voor dit soort zaken, en dan kan dit boek nauwelijks gemist worden. Ofwel heeft men er helemaal geen boodschap aan omdat het niet meer interesse opwekt dan de doorsnee-heikneter. En wie er tegen is, zal wel hevig verontwaardigd zijn.

Voor de geïnteresseerden nog dit: de kostprijs is 260 fr per eksemplaar (230 vanaf 20 eksemplaren).

Studenten hebben een maatschappijvernieuwende taak

Naar aanleiding van de talkshow op 12 maart e.k. in Alma II komt ook Edward Leemans zijn zegje doen. Ook Edward Leemans, op dit ogenblik senaatsvoorzitter, was vroeger intensief betrokken bij de studentenbeweging. Om deze man te situeren stelden we hem reeds enkele vragen. Hij heeft daarnaast echter nog veel meer te vertellen. Dat zal je dinsdag 12 maart ook effectief kunnen horen.

Veto: Heeft u in uw studententijd deelgenomen aan de studentenbeweging?

Leemans: «Het eerste jaar niet, want dan moest ik zelf instaan voor mijn kostwinning. Maar het tweede jaar heb ik een sociale studiegroep opgericht in het kader van Universitas, waarvan de eigenlijke naam het Hoogstudenten Verbond voor Katholieke Aktie was, met als bezielers de onlangs overleden Dondeyne. In die studiegroep nodigden we dan mensen van bijvoorbeeld de Nederlandse PVDA, de Belgische KP maar ook bijv. het ACW uit.»

«Het derde jaar was ik provinciaal verantwoordelijke voor Antwerpen van Universitas. Het vierde jaar was ik dan preses van het Leuven Studenten Korps, het overkoepelend orgaan van de fakulteitskringen en vrije verenigingen. Dat orgaan was vooral belast met verdelen van de luttele subsidies, de relaties met de rektor enzovoorts. Het is tijdens dit jaar, dus 1950-51 dat we de eerste ideeën ontwikkelden voor de Alma. Ook Acco vond toen zijn grondslag, maar het was vooral Toon Swartenbroeck die zich bezighield met de verkoop van typmachines en kursussen. Acco is dan later verder uitgebouwd door A. Pollers.»

«Ik ben dan assistent geworden aan het *Institut de recherche économique et sociale* en in dat jaar, dus 1951-52 was ik preses van VVS. VVS was samengesteld uit de verschillende overkoepelende studentenorganisaties van Vlaanderen (vooral Leuven en Gent dus). VVS zelf maakte, samen met haar Waalse tegenhanger, deel uit van de FEB (*Fédération des étudiants de Belgique*) — nationale overkoepeling. Het is in het kader van de FEB dat we dat jaar met VVS aktie hebben gevoerd voor de veralgemening van het beursstelsel. (Tot in onze tijd kon men alleen een beurs krijgen als men onderscheiding behaald had.) En dat is er dan ook doorgekomen.»

«Van Waalse kant was men eerder voor het toekennen van een studietoeloon, maar aan Vlaamse kant werd dat verworpen omdat die bourgeois-zoon-tjes, die de Walen veel meer dan de Vlamingen toch waren, nog niet een

bijkomend zakgeld moesten hebben. Degenen die van hun 16 jaar in de fabriek staan, hebben toch ook geen *présalaire*! VVS was in die tijd vooral gericht op het opnieuw affirmeren van het Vlaams probleem, voor het eerst sinds de oorlog. Maar het was toch ook gericht op het sociale, zie de studiebeurzenaktie. In hoeverre waren die toen trouwens te scheiden?»

Veto: Heeft u vandaag iets overgehouden van wat u toen deed?

Leemans: «Je hebt natuurlijk altijd de ervaring opgedaan: deelnemen aan beleid, aan aktie doen, leren organiseren... Je kan wel zeggen dat er bovendien een continuïteit zit in mijn ideeën van toen en nu. Niet op een simpele manier, want ik heb natuurlijk ook wel wat anders gedaan, in het vakverbond of in het wetenschappelijk werk. Maar continuïteit in de zin van dat je leert problemen formuleren en oplossingen voorstellen. Wel niet revolutionair misschien, het kan soms teveel een kompromisoplossing geweest zijn. Continuïteit dus wel in de zin van 'gericht op wat aanvaardbaar was'. Dat wil niet zeggen dat we toen niet met ideale ideeën bezig waren, zo o.a. in die sociale studiegroep, maar dat was dan meer ideologisch. Je zocht verdere oplossingen dan wat je aangeboden werd, want je had de indruk dat dat niet voldoende vooruitstrevend was.»

Veto: Wat vindt u van de huidige studentengeneratie en -beweging?

Leemans: «Ik heb er wel geen voldoende zicht op, maar ik heb de indruk dat er in onze tijd meer beweging was. Wel in alle richtingen natuurlijk. Zo was er bijvoorbeeld ook de tegenhanger van Universitas, het KVHV, met mannen als Hugo Schiltz, dat dan vooral het klubeven groepeerde.»

«Nu is er bijvoorbeeld heel wat minder massale participatie. Men trekt zich terug in kleine groepjes, met enkele goede vrienden en studeert voor de rest. Ook omwille van die liberale tendenzen waarschijnlijk stelt men zich minder kollektief op, er is geen echte beweging. Vroeger kwam men meer uit voor zijn ideeën. Toen zaten de Aula's altijd bij debatten of zo, terwijl er in totaal maar 4 à 5000 studenten in Leuven waren. Er was veel meer participatie: zo stonden we 2 of 3 dagen in de eerste Alma in de Bondgenotenlaan om messen en vorken te tellen, bordes te kopen enzovoorts, alles voor te bereiden dus zodat, als alles klaar was we naar de rektor stapten, die dan wel moest toestemming geven.»

«Die evolutie wordt bijvoorbeeld ook weerspiegeld in de overkoepeling vandaag naar ik zo hoor: de afscheiding van de KrUL is bijvoorbeeld gericht tegen al deze ideeën van demokratisering.

Men ziet de noodzaak niet meer om kollektief op te komen voor een idee, niet alleen in gedachten maar ook op straat! Men is bijvoorbeeld vergeten dat een student een maatschappijvernieuwende taak heeft: zij zijn de enigen in de samenleving die weinig of geen last hebben van een bepaalde opstelling.»

«Heel deze evolutie is waarschijnlijk een bijproduct van de konsumptie-samenleving. Natuurlijk is ook de studiedruk toegenomen, maar ik denk niet dat dat de verklaring voor alles is.»

«In ieder geval is het noodzakelijk dat een overkoepelend orgaan moet blijven opkomen voor dingen als demokratisering. Zeker in deze tijd: de herordening en herverdeling op sociaal-ekonomisch vlak is toch problematisch genoeg om er iets aan te doen, en dan sta ik te kijken dat de interesse bijvoorbeeld alleen gaat naar "zal ik later mijn job hebben of niet", terwijl men daar nog wat anders kan aan doen ook!»

«Dus, zelfs als men slechts met een kleine groep mensen bezig is met deze dingen, en soms het gevoel heeft een beetje in de woestijn te prediken om zo te zeggen, is het nodig ermee door te gaan. Alleen al maar om het feit dat de pendel wel zal terugslingeren naar meer kollektieve akties. Een studentengeneratie is 4-5 jaar, dus wie weet is het binnen 4 jaar weer totaal anders. Daarom moet men een zekere continuïteit hebben in het georganiseerde studentenleven.»

Ineke Leemans

Begrotingsronde op RvS Toelagen voor studentenorganisaties

Eén van de agendapunten op de vergadering van de Raad voor Studenten-voorzieningen (RvS) van vorige vrijdag was de toekenning van toelagen aan studentenorganisaties. Kultuurraad, Sportraad en ISOL kunnen alvast op beide oren slapen. Over de subsidies voor Sociale Raad, Kringraad en KrUL wordt een volgende keer beslist.

Voorzitter Sabbe herinnerde vooreerst aan een gemaakte afspraak: de twee studentenkoepels — ASR en KrUL — zouden samen de Kura- en Spora-begrotingen bekijken met het oog op een gemeenschappelijk standpunt terzake. Dat vergelijk kwam er evenwel niet, zodat beide standpunten toch apart op de vergadering moesten aan bod komen.

Verwarring

De ASR-delegatie verdedigde haar stelling dat de verdeling van de subsidies over de verschillende ASR-raden volgens de eind verleden jaar afgesproken verdeelsleutel moest verlopen: vaste bedragen kon ze dus niet vooropstellen, enkel percentages. De gedachtegang van KrUL bleek minder duidelijk. Aanvankelijk beweerde ze bereid te zijn 40% van de Kura- en Spora-begrotingen onvoorwaardelijk door te storten. Wat later bleek dat bedrag toch ook wel een beetje af te hangen van de totale te ontvangen subsidies. Verwarring troef dus.

Bezoek

Gezien de patsituatie stelde Sabbe dan voor bij wijze van uitzondering een vertegenwoordiger van Kura of Spora op de vergadering toe te laten. De eer kwam Michel Luyttherhoeven (bijna gepensioneerd trendsetter op Kura) toe, die de verdediging van beide begrotingen op zich nam. Hierbij beklemtoonde hij dat zowel Kura als Spora nog alle fakulteitskringen overkoepelen en dus niet de dupe mochten worden van de splitsing ASR-KrUL. Logisch dan ook dat beide raden de subsidies kregen die ze verleden jaar

kregen, weliswaar geïndexseerd.

Die vraag werd door profren en personeel redelijk bevonden en volgende bedragen werden goedgekeurd: Kura 3,5 miljoen, Spora 1,6 miljoen en ISOL — dat ook niet ter discussie stond — 500.000 fr. Vermelden we nog dat deze sommen niet via ASR en KrUL, maar rechtstreeks aan genoemde raden zullen gestort worden. Hoe de verdeling van de overblijvende gelden tussen Sora, Kura, Veto en FKK enerzijds en KrUL anderzijds zal gebeuren, wordt op een volgende vergadering beslist.

Wrange namaak

In de loop van de discussie stelde professor Bundervoet nog de vraag of het FKK (de vrije verenigingen) wel nog onder de verantwoordelijkheid van de ASR allen nog blijven vallen en hij opperde dat de RvS zich wel eens zelf met de erkenning en subsidiëring van vrije verenigingen zou kunnen bezighouden. Op zichzelf is aan zo'n voorstel niets verkeerd, verontrustend

is evenwel dat voorzitter Sabbe er onmiddellijk aan vastknoopt dat men de vrije verenigingen dan meteen zou kunnen laten vallen. In het kader van de besparingen bijvoorbeeld.

Sabbe had nog meer leuke opmerkingen in petto. Hij stelde zelfs de vraag of studentenorganisaties überhaupt wel nog gefinancierd dienden te worden. In een uitgebreide nota had de ASR-delegatie nochtans aangetoond dat de RvS-gelden wettelijk bestemd zijn voor de demokratisering van het onderwijs en dat de ASR — in tegenstelling tot een "studentenorganisatie" als KrUL weliswaar — zich daar al sinds jaar en dag voor inzet. Met die demokratisering van het onderwijs is het op vandaag trouwens niet zo goed gesteld, voerde zij nog aan, waarbij ze verwees naar prijsverhogingen, inleveringen, pogingen tot numerus clausus en de afschaffing van vrijstellingen.

Maar zo'n zaken zullen de RvS-voorzitter een zorg zijn. Marc Sijts

Rudy Daems komt ook

Pas vrij en zie, hij begeeft zich alweer op glad ijs: Rudy Daems, beste lezer, heeft toegezegd zijn verhaal te komen doen op de ASR-talkshow van 12 maart aanstaande. Een voorsmaakje.

Rudy is student Kommunikatiewetenschappen (2de lic), maar daar zullen ze in de Van Evenstraat nog niet veel van gemerkt hebben dit jaar. Verdacht van een obsessiediefstal in Florennes eind maart '84 werd hij op 17 november van dat jaar immers opgepakt om op 14 januari jongstleden pas terug vrij te komen.

Zijn arrestatie gebeurde op aanwijzen van ene Gardiner. Een illustere figuur die later een politie-infiltrant in de vredesbeweging zou blijken te zijn — Nederlands Minister van Justitie Rietkerk gaf dat officieel toe — en nog later de betrokkenheid van Daems in

de munitieroof zou ontkennen. Toch bleef Rudy, hoewel er dus niet de minste aanwijzing meer voor zijn schuld bestond, nog twee maanden aangehouden. De rechter vond dat nodig om redenen van "openbare veiligheid" en omdat die CCC-aanslagen te begrijpen waren als men "krapuul van dat slag op straat liet rondlopen".

Half januari bestelde een andere rechter dan toch tot de opheffing van de voorlopige hechtenis en op het eigenlijke proces, op 18 februari, werd Daems zelfs vrijgesproken.

Het verhaal van Rudy Daems is veel meer dan een persoonlijk avontuurlijk. Het is een verhaal dat door zijn realiteit verwondering en verontwaardiging wekt, een illustratie van hoe "rechtvaardig" ons gerechtelijk systeem wel is en hoe men de vredesbeweging poogt te kriminaliseren. Op 12 maart vertelt Rudy Daems u zijn verhaal in Alma II. (PD)

NU EEN
ZICHT-EN
SPAARREKENING.

LATER EEN
VOORDELIGE
LENING.

ASLK
we doen met je mee

Mikis Theodorakis

Eigenzinnig en eenvoudig

Een anderhalf uur voor 'z'n optreden werd Mikis Theodorakis een mikrofoon onder zijn neus geduwd. Hij antwoordde openhartig op de gestelde vragen. Even daarna zou hij voor een uitverkoek Oostends kersaal een soort retrospectieve van zijn werk ten beste geven, naast enkele liederen uit zijn kersverse elpee "Phaedra".

Veto: Hoe ziet u uw muziek die momenteel wereldwijd bekend is? Is het zuiver volks, dit wil zeggen vertrekend van de eigen Griekse cultuur of zuiver patriotistisch?

Theodorakis: «Noch het ene, noch het andere en anderzijds allebei deze genoemde elementen. Het is natuurlijk persoonlijk muziek zoals het bij elke komponist iets eigens is. Maar bovendien ben ik geïnspireerd door de traditionele Griekse muziek die ik op mijn eigen wijze heb ontwikkeld.»

Bij de volgende vragen kwam Theodorakis volledig los; zoals de Griekse godheid Poseidon destijds in een mum van tijd de golven over de zee kon laten rollen, zo liet Theodorakis zijn woorden vanuit het diepste van zijn hart de vrije loop.

Veto: Welke was de reden om het werk van de Chileense dichter Pablo Neruda, namelijk Canto General, op muziek te zetten?

Theodorakis: «Ik was op zoektocht naar teksten van verstandige dichters die tevens door de brede massa gesmaakt worden. Dat vond ik onder andere bij Garcia Lorca en Pablo Neruda. Ofschon het moeilijk is om volks kunst en schone letteren te verbinden, ben ik er toch van overtuigd dat er geen aparte kunst mag zijn voor de elite en een afzonderlijke voor de massa. Dat is tegen de natuur van de kunst. Het artistieke adresseert zich tot iedereen. Trouwens, grote kunst is volks, populaire kunst. Kijk naar de Griekse tragedies uit de oudheid of naar Bach, Beethoven en Mozart. Dat is toch de grootste kunst aller tijden!»

Politiek

Veto: Uw politieke visie laat u graag in uw muziek tot uiting komen?

Theodorakis: «Och ja, ik doe aan politiek maar ik doe het omdat het de zaak is van alle burgers. Ik ben geen professionele politicus, nee, dat niet, maar ik ben de mening toegedaan dat iedereen, op welke wijze dan ook, aan politiek doet. Zelfs wie geen politiek praktiseert, beoefent het, weliswaar op een negatieve wijze. Ik meng me eigenlijk in politiek wilens nillens. In woelige tijden, zoals onder het kolonelsbewind, moet het humane blijven primeren. Daarom moeten wij, kunstenaars, de massa helpen in hun strijd. Nu echter is er een piramidale structuur die op een rechtvaardige leest geschoeid is; met Papandreou is er een stabiel bewind aan de macht! De macht is goed geïnstalleerd en dan spelen wij niet zo'n grote rol meer!»

Veto: U bent tevreden met de PASOK-regering?

Theodorakis: «Eigenlijk wel, maar niet alleen met de regering, ook met de president. Na de burgeroorlog, het kolonelsbewind is er een nieuwe fase ingetreden. Desituatie is gewijzigd. De gevolgen van de burgeroorlog zijn met het vertrek van de kolonels in 1974 volledig verdwenen. Nu kunnen we genieten van vrijheid die zo essentieel is in het leven, want we hebben nu een democratie naar westers model zoals in België, Frankrijk, Italië, ... De ideeën mogen eindelijk weer vrij geuit worden! Anderzijds regeert men met zo'n ijzeren hand dat wij nog van weinig tel zijn.»

Veto: Uw visie over de cultuurminister Melina Mercouri?

Theodorakis: «Tja, politiek is er veel vooruitgang geboekt, maar cultureel staan we nog geen stap verder. Er kan nog veel verbeteren.»

Oudheid als voorbeeld?

Veto: De Karyatiden moeten uit het British Museum gehaald worden en op

de Akropolis van Athene prijken?

Theodorakis: «Dat zou beter zijn ofschon we misschien nu nog niet de nodige middelen hebben om het te onderhouden. Er is nog zoveel werk op cultureel gebied! De zaak van de Karyatiden is overigens maar het enige voorstel dat geopperd werd!»

Veto: Zou je liever geleefd hebben in de tijd van Pericles (5^e E. v. X)?

Theodorakis: «Daaraan moet ik niet denken; dat kan niet; het is belachelijk om in het verleden te willen leven. Ik hou van deze eeuw; ze is veel belangrijker en we hebben veel meer mogelijkheden. Maar de onsterfelijke ideeën uit de oudheid nu proberen aan te wenden, dat is toch de ambitie van ieder mens! Er waren veel opmerkelijke situaties in de Griekse oudheid. Het goede moeten we eruit distilleren.»

Veto: De Atheense democratie is een voorbeeld?

Theodorakis: «Absoluut! De agora te Athene waar iedereen beslist, dat is het! We willen overal een democratie van het volk. De oudheid was een enige periode uit de geschiedenis, ook voor de kunstenaars!»

Veto: Waaraan heeft de mens nu behoefte, denkt u?

Theodorakis: «De burgers moeten vrij kunnen leven, niet alleen vrij van slavernij of vrij van de polis maar we hebben nood aan vrije tijd. De machines zouden moeten kunnen de beschaving verbeteren; de mens moet kunnen rustig leven en genieten van de kunst. Als we in de geschiedenis snuffelen, stellen we telkens vast dat muziek enkel voor de luiaards werd gemaakt: de symfonische muziek in Duitsland voor de prinses, de Griekse tragedies voor de vrije burgers maar zij hadden dan weer slaven die voor hen zwoegen; Rafaël, Da Vinci en anderen werkten voor mecenassen; in Rusland geschiedde het voor de tsaar. Ik wil dat het volk, de eenvoudige mens nu tsaar of prins wordt.»

Veto: Welke boodschap zou je meegeven voor de jeugd uit de hedendaagse maatschappij?

Theodorakis: «Zo moeten hun ideeën putten uit het gedachtegoed van de Griekse filosofen, van Plato en Aristoteles. Je vindt mijn boodschap in hun werken, ook bij de Griekse geschiedschrijving van Herodotos en Thucydides. De Griekse idealen nastreven en naleven, dat wens ik de jeugd toe.»

Veto: Hoe voelt het aan bij de gedachte dat uw naam niet alleen in een encyclopedie vermeld staat maar dat u een eeuwig zult blijven leven dank zij uw muziek? Geloofst u in de onsterfelijkheid? Het hiernaams?

Theodorakis: (Mikis proeft even van zijn sigaar, kijkt wat verbaasd) «Zo'n vraag had ik niet verwacht. Ik heb mezelf eigenlijk ook nog nooit deze vraag gesteld. Eigenlijk interessereert me dat niet zozeer of ik zoals Mozart zal

blijven voortleven. Nee, Peter, ik weet het echt niet.»

Tijdens het hele gesprek klonken allerlei vrolijke muziekgeluiden in de kersaalkatomben. De bouzouki-spelers konden hun instrumenten niet loslaten. Zoals Mikis, houden ze van hun beroep.

Mevrouw Theodorakis

Mevrouw Theodorakis liep er niet zo vrolijk bij. Ze verheugde zich er wel over dat ze met haar ook een praatje maakten. Ze leeft voortdurend op de achtergrond van haar man en het familiale leven heeft veel te lijden onder de drukke activiteiten van Mikis.

Mevrouw Theodorakis: «Het is helemaal niet aangenaam voor mij. Onze zoon vergeelde ons nu naar België maar onze dochter zit alleen in Athene. En Mikis is alleen bekommerd om zijn muziek. Dolgraag wo ik een wandeling maken langs die mooie dijk hier in Oostende maar Mikis vindt het liefst op zijn kamer.»

Veto: En waarmee houdt hij zich thuis bezig behalve met zijn muziek?

Mevrouw Theodorakis: «Ook in Athene blijft hij in huis en in de tuin. Verder dan onze haag wil hij niet. Televisiekijken, dat is zijn favoriete hobby. Ook leest hij graag.»

Veto: Enkel politieke traktaten?

Mevrouw Theodorakis: «Niet uitsluitend, nu is hij bijvoorbeeld bezig met een werk over de Griekse mythologie.»

Veto: Denkt hij aan de konditie?

Mevrouw Theodorakis: «Och meneer, hij zou zich nooit bewegen. Sportief is hij hoegenaamd niet. Ik heb redelijk genoeg om te klagen. En wat hij wil, moet geschieden. Ons leven is eigenlijk te bewegen. Bovendien is hij heel pessimistisch ingesteld. Geen greintje optimisme. Waarom? Ik weet het niet. Het zit in hem.»

Myrto, zo heet Mikis' vrouw, kijkt verbitterd om zich heen. Zondagmiddag, twaalf uur na het optreden dat eindigde met een staande ovatie en een minutendurend applaus wat hem tot verscheidene bis-nummers dwong, ontmoeten we hem nog aan zijn ontbijttafel in het hotel.

«Tevreden, Mikis?» reageerden we op zijn begroeting. «Ten volle, in Oostende was het een geweldige publiek. Ieder concert is anders maar gisteravond in jullie kersaal beleefde ik heerlijke ogenblikken.»

Vol genoegeen stopt hij nog wat vlam in zijn pijp. Het was zijn eerste kennismaking met de Westvlaamse badplaats. In België had hij al eerder en elders opgetreden, onder meer tijdens het Griekse Europa-jaar.

Peter Rossel

Het plagiaat van Vandersteen

In de *Papieren droomfabriek* wordt geopperd dat Vandersteen zich liet inspireren door Harold Foster. «Of men daarom van plagiaat moet spreken, lijkt me minder duidelijk. Een beginnend tekenaar moet allereerst ergens ervaring kunnen opdoen» staat er op bladzijde 118 te lezen. Dit is toch wel een eufemisme; want iemand die al meer dan twintig Suske en Wiske-albums had volgetekend, kan je alleen sarcastisch een «beginnend» tekenaar noemen. Zoals het relevierende *Zwartboek van plagiaat* van Rob Mohlmann aantoonde, heeft Vandersteen alleszins tot in 1953 Harold Foster op diverse manieren geplageerd. Niet alleen nam hij soms ideeën over, maar hij durfde nogal eens zijn eigen inkomptentie (op het anatomische vlak) te verhelpen door het gebruik van karbonpapier. Alzo komt men vlug en goetkoop — omdat het gepikt is — aan materiaal om de eigen series als Suske en Wiske, Rode Ridder, Judi... vol te gooien.

Bovenste strook is dus plagiaat van Vandersteen. De onderste strook is het originele uit Prins Valiant. En dit is dan nog maar een kleine greep uit de voorbeelden die Rob Mohlmann in zijn 'Prins Valiants zwartboek over plagiaat' verzamelde (blz. 110 en 111).

De tijd dat moraalriders en ander fanatiek grut een kruistoest organiseerden tegen het beeldverhaal is gelukkig achter de rug. Ook de bezwaren van leraren werden in de lade opgeborgen en stilaan werd het stripverhaal zelfs de wereldvreemde muren van de school binnengeloodst. Doch in het spoor van de Frankfurter *Hans Magnus Enzensberger* traden de critici van de bewustzijns-industrie ten tonele. *Johan Malcorps* en *Rik Tyrions* gaan in «De papieren droomfabriek» met een onverdroten ijver op zoek naar de 'stille ideologie' in de strip. Bovendien peilden zij naar de mogelijke effecten op het argeloze lezerspubliek, veelal jeugdigen.

In een paar inleidende hoofdstukken geven de auteurs wat uitleg over het productieproces en de beeldtaal van de strip. De doorgewinterde strip-

liefebber heeft hier wellicht geboodschap aan, maar voor de modale lezer biedt het een bondige introductie op het terrein.

De stille ideologie

Volgens de auteurs is de enorme verscheidenheid van strips slecht gezichtsbedrog. De meeste striphelden -heldinnen zijn terug te brengen tot enkele types of stereotypen, die steer onder een andere gedaante voorkomen. Ook op het vlak van verhalen zijn het steeds dezelfde thema's die terugkeren. Daarenboven zoude die vertelsetjes niet zo onschuldig zijn als ze op het eerste gezicht lijken. Hierbij valt vooral het overheersende statisch karakter van de doordeweekse strips op: stripelden hebben geen verleden en geen toekomst. Elk verhaal is een gesloten cirkel: alles wordt mooi opgelost op het einde.

«In het verlengde daarvan ligt het feit dat de wereld van de stripfiguren een a-seksuele wereld is. Echte seksualiteit en liefde veronderstelt immers ook een veranderingsproces in de karakter van de stripfiguren. Van daar ook de verwrongen gezinsverhoudingen in een groot aantal populaire strips: echte ouders worden vervangen door ooms en tantes en kindheden handelen als mini-wassenen.» (blz. 172)

Naast deze ersatz-seksualiteit is eveneens dikwijls sprake van ersatz geweld: de gruwelijke gevolgen van die schiet- en vechtpartijen worden zelden getoond. Als er een bom ontploft, beschadigt die hoogstens de plunje. Het geweld en het oorloven wordt voorgesteld als een soos spel, net zoals in de officiële militaire hieldenverering.

Gevolgen

Zich basierend op de communicatiewetenschapper Klapper rekenen de auteurs af met het simplistische onderzoek-gedrag op het vlak van het effect-onderzoek.

Strips werken maatschappij-bevestigend, want ze ondersteunen eerder de bestaande houdingen en opinies dan ze te wijzigen. Van vreemde culturen krijgen we altijd hetzelfde beeld gepresenteerd (bv. Aziaten die de r konstant als I uitspreken), ook de geschiedenis wordt nogal eens geweld aangedaan (bv. Cortez wordt door Vandersteen in *Het Gouden Paard* als een edelmoedige held voorgesteld, terwijl in werkelijkheid de brutale vernietiging van de Azteken-cultuur op zijn rekening staat). Het systeem wordt dan ook nooit fundamenteel in vraag gesteld. Als er iets fout gaat, dan ligt de schuld veelal bij korrupte individuen, die lager in de hiërarchie staan. Hun belangrijkste bezigheid is: voortdurend slecht zijn. Voorbeelden liggen er voor het rapen: *Krimson* (Suske en Wiske), *Kolonel Orlík* (Blake en Mortimer), *Lady X* (Buck Danny), *Ristopoulou* (Kuijfe), enz. Het kwaad wordt steeds geïndividualiseerd, zelden wordt de lezer geattendeerd op structureel geweld (bv. een onrechtvaardige inkomensverdeling).

Nu is het wel zo dat dit alles in hoofdzaak slaat op de strips die je in elk grootwarenhuis kunt aantreffen. Voor heel wat volwassenenstrips geldt bovendien kritiek niet, of gaat hij in geringere mate op. Denk maar eens aan *Sokal, Pratt, Auclair*...

Superhelden

Voor de meeste onder ons zal *De Papieren Droomfabriek* dus toch wel verhelderend zijn en enige verbazing zal bij de lezer dan ook niet uit de lucht zijn. Het boek wil immers aanzetten tot het nadenken over strips en op lange termijn tot een bewuster keuze bij de aanschaf ervan. Dit lovenswaardige motief van de auteurs belet evenwel niet dat ze al eens uitgliden, zonder echter hun nek te breken.

Strips de stapel

Ondanks het geuite voornemen niet alles over één kam te scheren, tuimelen ze af en toe toch nog in de verraderlijke put. Hoewel ze een berg strips doorgeworfeld hebben, dringt zich toch de vaststelling op dat ze soms te vlug overgingen naar generalisaties. In het stukje over de superhelden plaatst Malcorps *Popeye* en *Spiderman* op één lijn met *Batman*, *Superman* en andere bovennatuurlijke krachtpatser. Daarbij poneert hij dat niets menselijks al deze superhelden nog eigen is. Het is hem wellicht ontgaan dat *Spiderman* zich ontpopt als een haast absurde held: zowel in het prive-leven van *Spiderman* als in zijn superbestaan beleeft hij de ene mislukking na de andere en toch geeft hij niet op. Door deze onafgebroken frustratie is hij wel één van de menselijkste van alle superhelden. Rond 1968 beginnen trouwens sommige klassieke superhelden als *Captain Amerika* te twijfelen aan hun daden en aan hun ideeëngoed.

Voorals *Popeye* kun je niet afdoen als een voorbeeld van onmenselijke superheld. In een boeiend artikel in het vijfde nummer van het nieuwe nederlandse stripblad *Titanic* heeft *Ethel Portnoy* het daarover. Volgens haar schiep *Segar* in de *Popeye*-strip een beeld van een ideale maatschappij, waar psychoterapeuten alleen maar van kunnen dromen:

"Segar's figuren kunnen eerlijk tegenover elkaar zijn en hun gevoelens getrouw, omdat ze als individuen stevig in hun schoenen staan ('I am what I am'), en omdat ze de zekerheid hebben dat ze, wat ze ook doen of zeggen, elkaar niet kunnen kwijtraken of uitgestoten kunnen worden."

Dit is weliswaar detailkritiek, maar het duidt toch aan dat men steeds moet oppletten voor al te gemakkelijke veralgemeningen.

Nog kritiek

Verder vind ik het ook spijtig dat het

register op reeksnaam van zo'n 250 strips nergens verwijst naar het tekstdedeelte zelf. Er wordt alleen een bondige omschrijving en kritiek gegeven op de vernoemde reeksen. Soms maakt men zich er van af met één zinnetje, het staat als een paal boven water dat zo iets niet kan. Ook vonden de auteurs het niet nodig om de gebruikte krante- en tijdschriftartikels in hun bibliografie op te nemen. Als reden wordt aangevoerd dat de meeste artikels door de tijd onbereikbaar geworden zijn.

Tenslotte zou het toch vermijdbaar moeten zijn dat zelfs in hun titels fouten sluipen (alhoewel de fout hier niet altijd bij de auteurs zelf ligt), het is dus niet 'Enzenberger' (zoals op bladzijde 175 staat), maar wel 'Enzensberger'.

Als ik over die nalatigheden heen kijk dan rest er zeker nog een aan te raden boekwerk. De illustraties zijn relevant en de lay-out is redelijk verzorgd en overzichtelijk. Voor het overige is het vlot geschreven en zeker niet esoterisch (maar deze term is zelf ook esoterisch, als je niet begrijpt wat ik bedoel). Het boek is vooral geschreven voor mensen met een educatieve rol: leraars, jeugdleiders... Door de kleine oplage is het wel niet zo goedkoop uitgevallen, maar het is nog altijd beter dan tien recente *Suske en Wiske's*. Deze reeks is de laatste vijftien jaar een gedroomd voorbeeld geweest van de imbeciliteit van de gemiddelde koper van beeldverhalen.

Jong talent

Wat voor rommel er ook uit de Vandersteen-studio's — het woord fabriek zou beter op zijn plaats zijn — komt, het wordt op monsterlijke oplagen gedrukt en nog verkocht ook! De striptekst staat hier nog maar in zijn kinderschoentjes, in vergelijking met Frankrijk. Men teert hier liever op gevestigde namen dan enig risico te nemen. *Joris De Vroey* en *Rudy Vanschoonbeek* stelden een verzameling nieuw Vlaams talent. Buiten *Jan Bosschaert*, *Ikke*, *Marvano* en misschien *Frank Bierkens* ontgohelen de in 'Troost' opgenomen nieuwelingen. Zij moesten natuurlijk de tijd krijgen om te rijpen, doch zelfs dat is in het huidige klimaat uiterst moeilijk geworden.

Op pagina 14 merkt *Mark Van Oppen* (redaktieel van het weekblad 'Kuijfe') op:

"... het enige idee dat hier nog schijnt te heersen, is dat het allemaal zo weinig mogelijk mag kosten en zoveel mogelijk moet opbrengen." Daar draait immers alles rond...

Pascal Lefèvre

Johan Malcorps en Rik Tyrions, *De papieren droomfabriek*, Leuven, Uitgeverij Infodoc, 1984, 200 blz., 650 fr.

Joris De Vroey en Rudy Vanschoonbeek, *Troost, nog meer strips uit 1984*, Uitgeverij Dedalus, 1984, 82 blz.

Balmuz met "Chacun Appelle".

Franse dans: on y danse

In het kader van het project rond hedendaagse Franse dans en teater, dat georganiseerd wordt door het Vlaamse teatercircuit, kon je in 'tStuc drie Franse dansvoorstellingen gaan bekijken.

Sinds enkele jaren is er nieuw leven gekomen in de dans in Frankrijk. Dat is voor een groot deel dankzij de steun vanwege het Franse Ministerie van Cultuur. De regering ziet namelijk de noodzaak in van cultuur binnen het sociale leven, en dat heeft zijn weerslag op de cultuurpolitiek.

Aanvankelijk onderging de Franse dans sterke invloeden vanuit Amerika, Duitsland en Japan, respectievelijk met de post-modern dance (o.a. Merce Cunningham), de neo-ekspressionistische dans (Pina Bausch) en de Butodans. Stilaan ontwikkelde hij een eigen karakter. De dansgroepen *Compagnie Balmuz*, *Studio D-M* en *Compagnie de l'Esquisse* gaven een beeld van wat er in Frankrijk leeft op dansgebied.

Compagnie Balmuz: Chacun appelle

Chacun appelle: iedereen roept. De titel van het stuk is sprekend: iedereen roept iedereen bij naam, in een verwelkende beweging van naar elkaar toe en verstopperje spelen, een optuine kort ontmoeten en weer weg. Dit leidt tot een breekbare spel van draaien, vallen, kijken, weglopen, uitdagen, schuchter aanraken. De dans is gebouwd op ontmoetingen die voort-

spruiten uit gevoelens als eenzaamheid, hulpeloosheid, machteloosheid of intergedeelde macht willen uitoefenen.

Patarozzi, de leider van de groep, rent soms achter de anderen aan om hun bewegingen te corrigeren en te commentariëren, in een snelle ritmische kadans.

Chacun appelle: de dansers spreken niet alleen tegen elkaar; ze benoemen dromerig alles wat ze zien en doen. "Een heleboel mensen dragen een bril, ik steek de lampaan, ik ren, ik draai, ik val. Dat begaan zijn met de eigen wereld creëert een speels-kinderlijke sfeer."

De twee dametjes in zwarte jurkjes en de twee heren met glimmende schedels zorgen voor een vrijblijvende speels-ernstige voorstelling. Ze laten je glimlachen.

Studio D-M: Instance

Langzaam priemt een licht doorheen de duisternis, en twee mensen, onbeweeglijk op een schommel staande, worden zichtbaar. Zij draagt een donkerroze satijnen jurk, hij een grijs pakje. In de stilte wacht de toeschouwer tot, zeer traag, hij van de schommel schuift en weggaat. Zijn bewegingen worden plotseling sneller, energiek, wild en mooi. Repetitieve muziek, altijd weer hetzelfde fascinerende ritme begeleidt hem.

Met diezelfde traagheid verlaat zij de schommel, en ook zij gaat sneller dansen, vloeiender dan hij, maar ook krachtig en mooi. Eerst zijn ze eenzaam, dan ontmoeten ze elkaar, snellen en intens, steeds opnieuw. Hun blikken kijken in de verte, hun omhelzingen gaan door merg en been. Je wordt door elkaar geschud tijdens deze voorstelling, en het duurt een

tijdje vooraleer je op deze wereld terugkeert.

Compagnie de l'Esquisse: Terre Battue — Les noces...

Dit is bevreemdend: men mompelt dat het thuishout op een Zuidfranse citadel bij de Middellandse Zee onder een heldere koele sterrenhemel. Zijn dit drie dansers, zijn het buitenaardse wezens, dieren, akrobaten? Is er tijd, zwaartekracht, ruimte, waar zijn ze? Een atoomschuikelder? Is dit kosmische muziek? De lichamen van de dansers verstrengelen zich in variërende en terugkerende houdingen getuigend van beheerste energie. Toch zijn er emoties: is er angst, is het eenzaamheid? De toeschouwer blijft verward achter.

Les Noces d'Argile, na de pauze, is meer herkenbaar. Het gaat over mensen die elkaar ontmoeten, net zoals bij *Compagnie Balmuz* en *Studio D-M*. De dansers zitten op kinderstoeltes: het lijken wel kleuters. Ze zijn beiden mooi, zij blond met heldere blauwe ogen, hij donker. Ze houden van elkaar. Zij springt in zijn armen, vanop het kleine stoeltje. Hun dans is energiek, hevig, en getuigt van een beheerste techniek.

"Wat ons interesseert in onze zoektocht, dat is het moment waarop de mens van gedaante verandert, tot dier of mutant, het moment waarop zijn perceptie van de reële wereld wegzinkt, waarop hij onderduikt in het fantastische, het wonderlijke."

"De sprongen met de benen naar de grond gebogen waren zo pijnlijk dat we eraan dachten ze te laten vallen. Nu doet ons dat niets meer. We wilden ze. We hebben ze gedaan." Dit leidt tot een uniek gebeuren, aangrijpend, mooi, hevig: "Het interesseert ons niet te weten of ons werk dans is of niet. Wij zoeken, wij zijn gelukkig."

Hilde Walschaert

Wat biedt "Leuven vol muziek"?

- Voor het grootste deel de mogelijkheid aan de Leuvense bevolking (studenten én inwoners) om samen een dag rond een gemeenschappelijk thema op straat te komen m.n. MUZIEK.
- Een sfeer in de stad door op dinsdag 30 april zoveel mogelijk plaatsen open te stellen voor muziek en muzikale animatie.
- De mogelijkheid om iedereen bij het gebeuren te betrekken. Daarom blijft deze muziekdag niet beperkt tot de studentenwereld. Alle socio-culturele verenigingen, kafees, handelaars, radio's, enzomeer krijgen ook hun rol in het totale gebeuren.
- De mogelijkheid tot het opzetten van initiatieven die uitnodigen tot actieve deelname, ongeacht verschillen in smaak en kleur, voorkeur voor een genre of de eigen

mogelijkheden.

- De uitvoering van een pianomaraton in de zaal van het Stuc. "Vexations", een werk van Erik Satie wordt 840 maal na mekaar gespeeld en zal daardoor zowat 24 uur duren. Speel je ook piano? Je kan je nog steeds opgeven om een tijdje te komen meedoen.
- Zingende fietsen door de stad!
- Een orgelpunt van 21 tot 22 u., een muzikaal evenement dat open staat voor ieders inbreng en deelname.

... en nog veel meer als je met originele ideeën of concrete voorstellen eens langskomt op de tweede verdieping van het Stuc, E. Van Evenstraat 2D te 3000 Leuven. Telefoneren kan op 016/23 67 73. Vraag maar naar Karel LANNOO of Geert PAUWELS. □

cabay n.v.

Stelt voor :

Publikaties van de **BELGISCHE VERENIGING DER BANKEN**

Enkele titels :
- Wettelijk statuut der banken
- Bankdiensten en informatika

= UNIEK IN LEUVEN
Tienestr 82 Leuven

Paul Pataer de laan uit Dissidentie in het ACW

De Landelijke Bedienden-centrale (LBC), de bediendenbond van de kristelijke vakbond ACV, stuurde op 20 februari jl. haar gewestelijk sekretaris Paul Pataer de laan uit. De controversie rond deze vrijgestelde ontstond omdat hij had deelgenomen, zonder voorafgaande verwittiging, aan een beraad van de Werkgroep Kongresbesluiten op 9 februari te Malle. Daarnaast werd hem verweten, in het avondjournaal van de dag na het beraad, zich opgeworpen te hebben als woordvoerder van een dissidente beweging in het ACW.

De bedienden centrale, waarin Pataer een hoge functie vervulde, nam het niet dat haar naam nog langer geassocieerd werd met vrijpostige militanten die het aanleunen van de kristelijke arbeidersbeweging bij de CVP wilden doorbreken en daartoe een eigen kristelijke arbeiderspartij willen oprichten. De werkgroep kongresbesluiten bundelt het ongenoegen van een sterke minderheid binnen het ACW die eigen konklusies verbond aan de Kongresbesluiten van 1979. Die stelden dat de greep van het ACW op de CVP groter moest worden, zonder dat de autonomie van de beweging aange-tast werd. In een groots opgezette ledenbevraging van 1984 kwam deze verzuchting eveneens tot uiting bij de basis maar slechts 15% van de leden wilde zover gaan een eigen partij op te richten. 74% wilde de band met de "vrienden van de beweging" in de CVP behouden. De oprichters van de kristelijke arbeiderspartij hebben sterke kritiek op het regeringsbeleid, op de manier waarop de Bevraging georganiseerd werd en riepen zoals bij de jongste Europese verkiezingen, zelfs op om niet voor de CVP te stemmen.

LBC, dissident

Het duidelijk politiek geïnspireerde ontslag kwam van de LBC zelf, wat opmerkelijk is. De centrale neemt namelijk een aparte positie in binnen het ACW. Zo bleek uit de Bevraging over ACW en politiek, die eigenlijk bedoeld was om de dissidentie de mond te snoeren, dat 49% van de LBC-leden zich uitsprak voor een eigen partij. Maar ook op het specifiek syndikale vlak stelt de hele LBC zich radikaal op. Onlangs rees betwisting in het nationaal paritair overleg over de vraag of een CAO, die niet het akkoord van de LBC had, maar wel van haar Waalse tegenhanger CNE en de socialistische bediendenbond BBTK, ter

goedkeuring kon worden voorgelegd aan de minister van arbeid en tewerkstelling. Meer recent eiste de LBC bij de verzekeringsmaatschappij van de kristelijke arbeidersbeweging (De Volksverzekering, DVV) de invoering van de 32-urenweek met behoud van wedde én compenserende aanvullingen. Andere eisen zijn: vervroegd pensioen, vastheid van betrekking, maximum vier uur beeldschermwerk per dag, vijf dagen betaald sociaal verlof per jaar, aandelen voor het personeel als het die wil, een werknemersraad en een onbeperkt informatieve en controlerecht voor de syndikale delegaties (DS 20 februari '85).

Als syndikale eisenbundel kan dat tellen of het moet zijn dat de LBC alvast in eigen huis de tanden wil laten zien. Pittig detail: Paul Pataer is iemand die in het LBC zelf als vertegenwoordiger van de werknemers binnen de onder-neming "vakbond" optreedt.

Ostrakisme

De topman van de LBC, Lucien Stragier, heeft het zelf vaak niet onder de markt om de vrede met de ACW-leiding te bewaren bij geregelde uitvalten in "Het Volk" tegen zijn kritische centrale. Hij ging daarbij geregeld in het offensief, zoals in het LBC-blad "Ons Recht" in een kritisch stuk over de eind vorig jaar op stapel staande sociale herstelwet. Een passage uit die tekst luidt als volgt: 'Zo verloochenen ze (de ACW-parlementairen) fundamenteel hun eigen bestaansredenen. Als meer en meer pleidoirten opgaan voor brede politieke formaties met maximale deelname van alle politieke groeperingen die de werknemers verdedigen, is dit dus niet te verwonderen.' Het Volk van 19 december 1984 bestempelde Stragier omwille van deze stellingname als een "renegaat".

Het moment waarop het ostrakisme Pataer treft is niet zonder betekenis. Vlak voor het ACW-kongres heeft Stragier zijn centrale op één lijn willen plaatsen met de ACW-leiding. Analooft heeft het CVP-kongres van 10 februari jl. heeft Stragier zich naar de wil van de ACW-leiding geschikt om de rangen te sluiten zonder lastige dissidenten. Temidden van de algemene letargie die in de kristen-demokratie heerst, roepen de voormannen alle hens aan dek om eensgezind de gevreesde (en reeds uitgestelde) verkiezingen tegemoet te treden. Dat moet de pijnlijke keuze verbergen waarvoor de CVP nog komt te staan inzake raketten en belastingverlaging, tema's waarop zijn respectievelijk aan haar linker- en rechterzijde aanhang dreigt te verliezen. Het beleid van Martens V heeft veel ontstemming gekreekt bij de linkerzijde in de CVP. Maatregelen als de forse ingreep in de sociale zekerheid,

Amusement, informatie en moraal: Het marktangerslied

Marktangersliederen zijn triviaalliteratuur bij uitstek en dus een goede reden voor de serieuze wetenschapper om er hun neus voor op te halen. Maar zij hadden buiten de waard gerekend. Aan de afdeling Nederlandse Letterkunde en Volkskunde gooide een BTK-project onder leiding van dr. Stefaan Top zich op dit boeiende aspect van het vroegere volksleven. Dit resulteerde in een tentoonstelling, een boek en een plaat.

De marktanger kom je heden ten dage niet meer tegen op de markt. Moderne communicatiemediën hebben waarschijnlijk bijgedragen tot het verdwijnen van deze rondtrekkers.

De tentoonstelling overspant de periode 1750-1950, wat niet belet dat er voor 1750 geen marktangers in onze kontreien actief waren. Doch door de schaars bewaard gebleven liedbladen en de al even karige onderzoeken op dit terrein, weet men daar nu niet zoveel over. Wel mogen marktangers niet verward worden met bedelzangers of straatmuzikanten en nog minder met minnestrelen, skalden... De liederen van deze laatste waren meer uitingen van een persoonlijke gevoelswereld en bovendien zongen zij voor een meer begoede publiek. De marktanger daarentegen kwam in aanraking met de grote massa en aan dat volk moest hij zijn produkten, de liedblaadjes, ook kwijt. Het kwam er dus op aan om zich op een ruime markt te laten opvallen. Alle middelen om de aandacht te trekken van potentiële kopers werden dan ook aangewend: van het bankje, dat als verhoofd diende tot het gebruik van rolprenten of klowneske toeren. De inkadering was heel belangrijk.

Spiegel van zijn tijd

De marktanger stond voor een zeer heterogeen luisterpubliek, dat hij moest zien te winnen voor zijn koopwaren. Hij probeerde daarom altijd in te spelen op de aktualiteit, de vliegende gewoonten, praktijken en overtuigingen, de populaire thema's, allerlei aspecten van het volksleven...

Zijn repertoire strekt zich ook uit van liedjes over heiligenlevens, liefdesperikelen, wrede moordpartijen, spektakulaire rampen en oorlogen... Vooral de moordliedjes gingen als zoete broodjes van de hand. Eigen sensitiviteit en overdrijvingszin was hem niet vreemd. Protestliedjes zijn uiterst zeldzaam, veelal bezong hij een bepaalde maatschappelijke wantoestand zonder die evenwel op een rechtstreekse manier aan te klagen.

In een tijd dat de meeste mensen aan hun geboortegrond vastgekleisterd waren, trok onze Bänkelsänger met zijn gezin van markt tot markt. Hij vervulde dan ook een niet te onderschatten rol als verspreider van nieuwtjes.

De kerk was nogal gekant tegen deze liederen, alhoewel zij graag in hun liedjes moraliseerden en bovendien door de volkse kennis van bepaalde godsdienstige onderwerpen bevorderden. Misschien lag de oorzaak van die afkeurende houding in het feit dat de meeste marktangers — op enkele uitzonderingen na — marginaal waren. Hun muzikale kwaliteiten scheerden trouwens geen al te hoge toppen.

De tentoonstelling

De expositie in het gebouw van Letteren en Wijsbegeerte vergaet de bezoeker op een gevarieerde kijk- en leeservaring. Aan de wanden hangen zowel authentieke als meer recente rolprenten: naast de snijdersbank tref je ook de zogenaamde strips avant la lettre aan. Dit zijn rolprenten waar de sleutelfragmenten uit het gezongen lied op afgebeeld staan. Er zijn eveneens schilderijen en foto's te bezichtigen, waar de marktanger op afgebeeld wordt. Het gebruikte materiaal als een trekzak, een roephoorn... worden achter glas uitgesteld.

Uiteraard ontbreken de vliegende bladen, de liedbladen niet. Het valt op dat zij vroeger druktechnisch niet van de beste kwaliteit waren. "Het moest allemaal zeer vlug gaan, wilde de marktanger de actualiteit op de voet volgen. De drukker had dus niet veel tijd om de teksten na te lezen en ze typografisch af te werken. Maar ook de zanger was blijkbaar niet veleisend in dat opzicht. Voor hem was het belangrijkste dat de blaadjes op tijd en stond beschikbaar waren. Het publiek was toch vlug tevreden, als het maar de amantse of bloederige liedjes kon kopen en naar huis meenemen." (p. 70).

De literaire, muzikale en historische waarde van het marktlied is bijgevolg relatief. Nochtans, biedt het een vruchtbare bron voor de bestudering

van het volksleven: de marktanger was immers de vertegenwoordiger en vertolker van de toenmalige groepsmentaliteit.

Sommige van die liedblaadjes zijn geïllustreerd met sierlijnen, loofwerk, houtsneden, gravures en zelfs foto's. Geregeld komt het voor dat de gekozen reproducties weinig of niets met de liedinhoud te maken hebben. Louter bladvuulsel of lokmiddel?

Het boek

Voor wie thuis nog eens op zijn gemak wil grasduinen in de liederen is er het mooi verzorgde boek "Komt vrienden, luistert naar mijn lied", uitgegeven in de reeks "Retrospectief" van Lannoo. Het tekstdedeelte is uitvoerig geïllustreerd, met liedteksten, foto's, enz.

Achteraan vind je een gekommentarieerde bibliografie, die alle werken en bijdragen in tijdschriften over deze materie (tot 31 december 1983) omvat. Er is tevens een overzicht van de Vlaamse literatuur, waar de marktanger in opduikt.

Tenslotte staat er een uitgebreid register met vijf ingangen (incipits, melodieën, genres, zangers, drukkers en uitgevers) de geïnteresseerde ter beschikking.

Er is ook een LP in roulatie gebracht, die een representatief staal van het marktangersrepertoire ten gehore brengt. De groep *Sinksenbruid* uit Veurne zong een dertiental liederen het vinyl in.

Als een soort van klapstuk gaat er nu zaterdag een symposium door. Een paar verwanten van overleden marktangers komen dan onder andere aan het woord. Het is een uitstervend ras. En waarom op 30 april geen marktanger met zijn rolprent, zodat wij nostalgisch kunnen proeven van dit fenomeen. 't Is toch *Leuven vol muziek* dan? Of vergis ik mij...

Pascal Lefevre

De tentoonstelling zelf loopt nog tot 15 maart in het fakulteitsgebouw van Letteren en Wijsbegeerte (inkom is gratis).

S. TOP, *Komt vrienden, luistert naar mijn lied*, 191 blz, uitgeverij Lannoo, 695 fr (leden van de Leuvense Vereniging voor Volkskunde krijgen natuurlijk een reductie, lidmaatschap bedraagt 300 fr).

Boekenbeurs

KLIO — Op woensdag 6 maart organiseert KLIO vanaf 14 u een boekenbeurs op de zesde verdieping van Letteren en Wijsbegeerte. Het aanbod aan boeken wordt verdeeld over 3 seminarie-lokalen en zal in het totaal ca. 1500 volumes omvatten.

Dit bestand wordt niet enkel gevormd door klassieke literatuur maar ook door moderne literatuur en kunst van oudheid tot nu. Onder de moderne literatuur vind je zowat alle groten van de Nederlandse literatuur, van Aafjes uit Goeraerts en van Claus tot Wolkers, en vele vertaalde auteurs (Kafka, Dostojevski, Zola,...).

Het aanbod komt voor ca. 2/3 uit het Tweedehandsboekenhuis uit de Munstraat 16. Dat betekent niet alleen dat alle werken tweedehands zijn, maar ook dat je op de boekenbeurs een directe korting krijgt van 10% op de winkelprijs. En als dat nog geen reden is om te komen, mag je er zeker van zijn dat je er iets van je gading vindt: een kunstkatalog van Knoppff, Dada in kleur, of Gangreen 1-4 in meerdere exemplaren... (BB)

Vredesweek in de fakulteiten

In de fakulteiten psychologie en pedagogische wetenschappen worden op vrijdag 1 maart seminars georganiseerd over: vijandsbeelden en een sociaal-psychologische analyse (aud. Michotte van 9-11 uur) en over vredesopvoeding in West- en Oost-Duitsland (in lokaal 00.39 van het pedagogisch instituut, Vesaliusstraat 2 tussen I1 en I3 uur).

In de fakulteit rechten loopt er een tentoonstelling over sociale verdediging (instituut van vredesvraagstukken — Nijmegen). Te bekijken in de Nieuwe Valk.

In Letteren en Wijsbegeerte is er een vertoning van films rond nucleaire oorlog, nazisme, tweede wereldoorlog en geweldloze weerbaarheid. Deze gaat door op de 8ste verdieping van L&W. De inkom is gratis.

Vijftig jaar historische kring De kring als spiegel

Vorige week had Veto een gesprek met de initiatiefnemers van de jubileumweek "Vijftig jaar Historische Kring". Op het moment dat u dit leest, is die week als minstens half voorbij. Zaterdag 2 maart krijgen we nog de *Alumni-dag* van de Grote Aula met presessen sinds het Jaar Nul. De tentoonstelling over de Kring-geschiedenis op de vijfde verdieping van Letteren & Wijsbegeerte loopt wel nog twee weken door. Over deze tentoonstelling en de bijbehorende catalogus een gesprek met de samenstellers, Hilde Houbrechts en Chantal Janssens (*Sjantal pour les amis*).

Veto: Wat is er eigenlijk zo interessant aan een Kringgeschiedenis?

Hilde: "Kringgeschiedenis is méér dan wat nostalgie of folklore. Via een detailonderzoek op een beperkt terrein krijg je inzichten in de algemene evolutie van het studentenleven over een periode van vijftig jaar. Het valt dan snel op hoe de algemene politieke en maatschappelijke ontwikkelingen weerspiegeld worden in de studentenwereld."

Veto: Tussen 1935 en 1985 is er inderdaad veel gebeurd.

Hilde: "En dat is dan ook prachtig te volgen: van de hoogdagen van het *Verdinaso* via oorlog en repressie langzaam naar *Leuven Vlaams* toe. Met dan plots de doorbraak van het *gauchisme* en de omkering van de waarden. Gevolgd door de langzame terugval, de ont-ideologisering van de moderne *pragmatische generatie*."

Chantal: "Een evolutie die niet alleen de maatschappelijke ontwikkeling volgt, maar er dikwijls op vooruitloopt. Zoals Umberto Eco het zei in zijn Veto-interview: de botsingen zijn heviger aan de universiteit omdat precies daar jonge mensen worden opgeleid tot kritisch denken."

Hilde: "Wij zijn dan ook niet de enigen die ons voor Kringgeschiedenis interesseren. Er zijn al twee sessies gewijd aan de geschiedenis van *Politika*. Rudi Lanssens maakt op dit moment een tesis *Vijftig jaar Germania*. Onder leiding van professor Van Dievoet gaat er in de eerste licentie Rechten een seminarie door *Honderd Jaar VRG*. Je krijgt zo interessant vergelijkend materiaal."

Chantal: "Heel geestig is wel dat je bijna stevast ziet dat de historici een paar jaar achterop lopen."

Veto: Die zitten te vast in het verleden?

Chantal: "Haha. Misschien."

Sordige historici

Veto: Hoe gaan jullie concreet te werk? Waar halen jullie het materiaal?

Chantal: "Op dat punt ben ik bevoorrecht. Ik werk rond de periode '61-'85. De archieven van die periode zijn veel beter bewaard. Er zijn ook nog meer tenoren terug te vinden voor een interview. Vaak blijken die dan ook nog interessant materiaal ergens op zolder in een schoendoos liggen te hebben."

Hilde: "Ik werk rond de periode '35-'60. Kwa bronnen is dat inderdaad moeilijker. Het is soms ongelooft hoe slordig historici met hun eigen archieven omspringen. Ik krijg dan ook serieuze hiaten in mijn verhaal. Zo heb ik bijvoorbeeld nog de medestichter en latere preses, Jef Scheerder, kunnen interviewen. Maar ik kan zijn herinneringen moeilijk plaatsen omdat vergelijkend materiaal zeldzaam is en de context ontbreekt."

Chantal: "We hebben wel het Verslagboek vanaf 1935 teruggevonden."

Hilde: "Inderdaad. Na een heel lange zoektocht en ontelbare telefoontjes. Het was van jaar tot jaar doorgegeven van preses op preses. Uiteindelijk stak het met wat oude rommel bij de preses van '66-'67, Raf Butstraen."

Veto: Is daar niets tegen te doen?

Chantal: "O, jawel. Sinds begin jaren zeventig is er het AMVS (*Archief en Museum van het Vlaams Studentenleven*) bovenaan in de Centrale Bibliotheek. Alle materiaal wat daar binnengeleverd wordt, kringbladen, foto's, briefwisseling, pamfletten en affiches van de vrije verenigingen, wordt daar mooi bewaard en is altijd ter inzage."

Veto: Tot wie moet je je wenden?

Hilde: "Tot Mon De Goeyse. Of tot zijn hulparchivaris, Marc Derez. Die mensen lopen hun benen onder hun lijf om toch maar geen enkel papierje voor het nageslacht verloren te laten gaan. Over Leuven Vlaams bijvoorbeeld vind je daar nagenoeg alles."

Chantal: "Ze hopen nu dat ook ASR zijn archief daar zal deponeren."

Veto: Die doen dat niet?

Chantal: "Die bewaren het voorlopig zelf, omdat ze het soms nog gebruiken. Maar het is wel een complete chaos en soms verdwijnen er waardevolle documenten."

Hilde: "Ze zouden het beter deponeren in het AMVS. Materiaal kan gewoon niet veiliger zitten."

Dr. Louis Vos opende de tentoonstelling. (foto Veto)

Rankunes

Veto: Ik veronderstel dat het professorenkorps zelf een belangrijke bron van informatie is. Hoe was daar de reactie?

Hilde: "Over het algemeen positief. Toen duidelijk werd dat onze licentiaatsverhandeling in het gedrang kwam door het vele werk aan de tentoonstelling, kreeg onze promotor Louis Vos tamelijk gemakkelijk toestemming om van deze geschiedenis van de kring ons tesis-onderwerp te maken."

Veto: Over het algemeen. Tamelijk. De reactie was dus niet onverdeeld positief?

Chantal: "Ons werd toegezegd dat we konden rekenen op de sympathie van het korps, zoals dat heet, hibi. Maar bij de oudere professoren heerst wel wat rankune omtrent gebeurtenissen in de woelige periode '68-'70."

Veto: Hoezo?

Hilde: "Wel, volgens de oude statuten waren er professoren-erevoorzitters. Belangrijke beslissingen, zoals de verkiezing van een preses, werden aan hun ter bekrachtiging voorgelegd. In de anti-autoritaire stroming na '68 kon dat natuurlijk niet meer."

Veto: Dat was toch ook paternalistisch.

Chantal: "Zij beweren van niet. Toen wij prof. em. Van Houtte contacteerden, kregen we te horen dat hij in '68 was buitengegoid. Terwijl ik nooit bevoegd was om opgetreden, zei hij."

Veto: En was dat zo?

Hilde: "Het systeem van de presesbekrachtiging bracht uiteraard een element van pre-selectie in de verkiezingen. Omstreden kandidaten werden over het algemeen gemeden."

Veto: Zelfcensuur?

Chantal: "Misschien wel een beetje. Na 1968 werd die bekrachtiging dan ook niet meer gevraagd. In '73-'74 werden de statuten dan aan de feitelijk gegroeide toestand aangepast."

Hilde: "In die periode was overigens onze promotor preses, haha. We hebben nogal wat radicale uitspraken van hem teruggevonden."

Veto: De stroper die boswachter wordt?

Chantal: "Dat moet je hem zelf maar vragen."

De kerk in het midden

Veto: Jullie spraken van erevoorzitters?

Hilde: "Tot 1954 was prof. Van Der Essen erevoorzitter. Bij zijn emeritaat waren de professoren Van Houtte en De Smet de voornaamste figuren in het departement. Dus namen de studenten hen als erevoorzitters."

Chantal: "Tot aan de revolutie in 1968 moesten zij beiden hun zegen geven aan de geplande kringactiviteiten, waarop zij meestal ook aanwezig waren."

Hilde: "In ieder geval: nadat hij zich beklaagd had over de gebeurtenissen in '68, heeft prof. Van Houtte ons heel vriendelijk ontvangen."

Veto: En prof. De Smet?

Chantal: "Ook bij hem leven nog wat rankunes. Toen we hem belden, was zijn reactie: nu ze mij nodig hebben, komen ze weer af."

Veto: Maar het zijn toch historici. Ze kunnen toch niet uit rankune over een periode toen jullie er nog lang niet waren, hun medewerking aan een ernstig historisch onderzoek weigeren?

Hilde: "Dat zal ook wel niet. Ons werk is overigens met deze tentoonstelling niet gedaan. Wij werken voort en hopen nog dit jaar klaar te komen met onze tesis. De tentoonstelling-catalogus is daartoe een inleiding."

Aanmodderen

Veto: Hoe hebben jullie die catalogus opgevat?

Chantal: "Eigenlijk met een averechtse werkmethode. Normaal verzamel je eerst materiaal, zet dat op fiche en bouwt daaruit de tentoonstelling op. Wij hebben eerst onze historische indeling gemaakt en daar dan illustratiemateriaal bij gezocht."

Hilde: "Ons ekkuus is dat het de eerste keer is dat we zoiets gedaan hebben. Als we tijd zat hadden, zouden we het anders aanpakken. Toch zijn we globaal wel tevreden met het resultaat."

Veto: In de opleiding wordt over dergelijke praktische kwesties — waarmee je als historicus toch gekonfronteerd wordt — ook met geen woord gerept.

Chantal: "Dat is inderdaad een serieuze handicap. We hebben moeten roeien met de riemen die we hadden." Hoppen nu dat er veel volk komt. De tentoonstelling is toegankelijk in de agora van Letteren & Wijsbegeerte 05 tot 16 maart. Allen daarheen. Pas 17 maart worden jullie in Brussel verwacht.

Eddy Daniëls

Florennade

Elke dag lees je wel iets in de krant omtrent de raketten in België. Elke dag wat anders en telkens een nieuwe bocht om de dingen toch het land in te loodsen. Dat terwijl voor ons slechts één aanvaardbare oplossing is: gewoon geen raketten, als eerste stap naar een algehele ontwapening en ontmilitarisering van de samenleving.

De Florennade (= het huis in Florennes, een thuis voor antimilitaristen) is voor ons een symbolisch zwartepunt. Van daaruit willen we "pottekijker" spelen, contacten leggen met de plaatselijke bevolking enz... Met de Florennade willen we aantonen dat we de arrogantie van de politici niet langer meer nemen.

De Florennade wordt op 2 maart geopend en we verwachten daar dan ook heel veel volk. Bij deze is iedereen dan ook uitgenodigd.

Florennade vzw
Route Charlemagne 20
5526 Florennes

Hilde Houbrechts en Chantal Janssens hadden blijkbaar heel wat succes met hun tentoonstelling. (foto Veto)

ANSWER :

FLANDERS' TECHNOLOGY

BUT WHAT WAS THE QUESTION ?

Als tijdschrift voor sociaal en ecologisch verantwoord techniek is DE KOEVOET alert voor technologische ontwikkelingen en hun maatschappelijke impact. De DIRV-actie van de Vlaamse executieve en haar publiek hoogtepunt, de *Flanders' Technology International '85*-beurs verdienen dan ook ruime aandacht.

terwijl elk meewerkend tijdschrift een of meer artikelen publiceert.

DE KOEVOET 41/42 plaatst verschillende visies, analyses, gefundeerde vragen en standpunten naast elkaar. Naast een hele reeks bedenkingen bij de DIRV-kampanje worden alternatieve uitwegen geschetst en projecten vermeld die best ook een beetje aandacht verdienen en die ook een uitstraling zijn van "Vlaamse Kreativiteit". Bepaalde — tot nog toe — achtergestelde technologieën, die nochtans duurzame en ecologische verantwoorde producten leveren, en mens- en milieuvriendelijk zijn, verdienen evenwaardige steun.

Eerder dan een gemeenschappelijke platformtekst te formuleren, werd de voorkeur gegeven aan afzonderlijke bijdragen, door elke auteur geschreven vanuit eigen specialisatie en op eigen verantwoordelijkheid. Het samenbrengen van artikelen van verschillende strekking werd als een bijzonder verrijkende bijdrage aan het technologiedebat aangevoeld. □

Vanuit verschillende invalshoeken en op verschillende terreinen van het sociaal-ekonomisch-technologisch gebeuren werd de vraag gesteld welke boodschap men had aan de nieuwe technologische ontwikkelingen en welke alternatieve ideeën en realisaties reeds werden ontwikkeld.

Dit leverde een ruim aanbod aan bijdragen op van diverse strekking en kleur. Het geheel werd opgenomen in een dubbelnummer van DE KOEVOET,

KULTUURLEVEN

maandblad voor cultuur en samenleving

Ravenstraat 112, 3000 Leuven
tel. 22.92.21.

verschijnt tien maal per jaar
(van januari tot december)
abonnement: 700 fr.
studenten: 550 fr.
Rk. 423-4385241-09
ASLK 001-0154746-10

Uit maart-april 1985:

B. Doucet, De postmoderne uitdaging in de architectuur.

J. Hendrickx, Gesprekken met Gust Cool over de woelige

politieke winter 1960-1961.

P. Janssens, Hoe oordeelde Prof. De Waelhens over

Raymond Aron? Een interview.

W. Leirman, Het sociaal-kultureel werk in Vlaanderen

anno 1985.

D. Van Dam, Vertrekken als vrijwilliger: idealisme of illusie?

F. Van Laeken, Vertrekken als katalysator van ideologische

tendenzen.

Chileense gevangenen

Het is nu al meer dan 11 jaar geleden dat generaal Pinochet door een bloedige staatsgreep aan de macht gekomen is in Chili. Tien-duizenden mensen werden toen vermoord, een veelvoud daarvan gearresteerd, gefolterd of verbannen.

De verhevigde repressie die Chili op dit moment kent, roept herinneringen op aan die wrede beginjaren van de militaire diktatuur. Om het groeiende volksverzet, tot uiting gekomen in de vele protestdagen sinds mei '83, de kop in te drukken heeft Pinochet op 6 november '84 opgevoerd de staat van beleg afgekondigd. Met als gevolg militarisering van het openbare leven, verbod op alle "politieke activiteiten", strenge perscensuur, massale plitiazia's in de volkswijken, honderden aahoudingen, uitwijzingen en interne verbanningen van actieve tegenstanders van het regime.

Deze harde aanpak vinden we ook terug bij de recente herschikking van Pinochets regering. Jara, de Minister van Binnenlandse Zaken, die enige tijd blij gegeven had een zeer beperkte democratische opening naar de centrum-oppositie te willen werd vervangen door een man van de harde lijn. Op de post van Financiën kwam opnieuw een uitgesproken voorstander van het ultraliberalisme, dat de nationale industrie en vooral de arbeiders en de werklazen van de vorige jaren al zo'n zware schade heeft berokkend. (Het werkloosheidspercentage bedraagt 40% en "den dop" bestaat niet in Chili!)

Begin februari werden weer tien mensen het slachtoffer van de ongenadige repressie. Het gaat om leden van vakbonden, werklazencomitees, oppositiepartijen, mensenrechtenorganisaties e.d. uit Valparaíso en Concepción, de 2e en 3e grootste steden van Chili. Na hun arrestatie zijn ze overgeplaatst naar Conchi, een klein Indiaans dorpje in de noordelijke woestijn, 1500 à 2000 km van hun families en werkkring. Ze staan daar onder arrest tot het einde van de staat van beleg (die om de drie maand verlengd wordt...)

Als protest hier tegen kan je een brief met de eis om de onmiddellijke vrijlating van deze mensen sturen naar de Chileense Minister van Binnenlandse Zaken en naar de Chileense ambassade in Brussel. De adressen zijn:

a) Ministro del Interior

Ministerio del Interior
Casa de la Moneda
Santiago de Chile — Chili

b) Mw Diego Valenzuela
Zaakelastigde van de Ambassade
van Chili
Louisalaan 251

Geachte Mevrouw de Zaakelastigde,

Zoals ik vernomen heb via de Belgische pers, werden begin februari verschillende mensen aangehouden in de provincies Concepción en Valparaíso. Volgens de berichten werden tien van hen later overgebracht naar een afgelegen dorp in de Andes.

Bij het nagaan van deze berichten bleek dat de Minister van Binnenlandse Zaken op 4 februari 1985 bij decreet nr. 5168 de aanhouding bevolen heeft van de volgende personen: Antonio Deij Escobar, Abraham Rivas Salazar, Hugo Tapia Valdivieso, Lino Lara Valenzuela, Carlos López López, Arnoldo Bravo Cid, Carlos Guerrero Somoza, Sergio Vuskovic Rojo, Carlos Henriquez González en Oscar Romelio Dávila León. Op 7 februari 1985 heeft de Ondersecretaris van Binnenlandse Zaken bij decreet nr. 173 bevolen deze intussen aangehouden personen te laten overplaatsen naar Conchi, gemeente Calama, en dit voor zolang de staat van beleg van kracht is. Hij beroept zich hierbij op Artikel 41 van de Chileense Grondwet, waardoor het uitoefenen van "politieke activiteiten" verboden is onder de staat van beleg.

Hierbij echter stel ik mij de volgende vragen:

1. Op welke grond worden de persoonlijke vrijheid en de vrije meningsuiting van deze mensen beperkt, zonder voorafgaand proces of duidelijke beschuldigingen?
2. Op welke basis wordt de staat van beleg afgekondigd in een land dat zich democratisch noemt en in vredesdijf verkeert? In dit geval is deze procedure immers in tegenspraak met de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, die Chili onderschreven heeft.

Zolang ik op deze vragen geen bevredigend antwoord heb ontvangen vraag ik U, Mevrouw de Zaakelastigde, al Uw invloed aan te wenden om de stopzetting van de verbanning en de onmiddellijke invrijheidsstelling van bovengenoemde personen te bekomen.

Met de meeste hoogachting,

Su Excelencia Ministro del Interior:

Como me he informado a través la prensa belga: a principios de febrero han sido arrestadas diferentes personas en las provincias de Concepción y Valparaíso. Según esta publicación diez de ellos han sido trasladados al interior de los Andes.

Después de comprobar esta información constatamos que el 4 de febrero de 1985 por Decreto Exento n° 5168 se ordenó el arresto de las siguientes personas: Antonio Deij Escobar, Abraham Rivas Salazar, Hugo Tapia Valdivieso, Lino Lara Valenzuela, Carlos López López, Arnoldo Bravo Cid, Carlos Guerrero Somoza, Sergio Vuskovic Rojo, Carlos Henriquez González y Oscar Romelio Dávila León. El 7 de febrero de 1985 su Subsecretario del Interior ordenó el traslado de dichas personas a la localidad de Conchi, comuna de Calama, provincia de El Loa, y esto mientras esté vigente el estado de sitio, bajo las acusaciones de realizar "actividades políticas", prohibidas en un estado de sitio (según el Artículo 41 de la Constitución Política del Estado).

Sobre estos hechos me hago las siguientes preguntas:

1. ¿ Sobre qué se basa para mantener la supresión de las libertades individuales y de libre expresión, razones que se invocan para arrestar a personas sin proceso previo o claras acusaciones?
2. ¿ Sobre qué se basa la mantención de un estado de sitio en un país como el nuestro, que se dice de larga tradición democrática y que se encuentra en tiempo de paz? Recuerdo a Usted que este procedimiento es contrario a la Declaración Universal de los Derechos Humanos que firmara nuestro país.

Entretanto no tenga respuestas satisfactorias a estas preguntas, exijo la supresión de la relegación y la liberación inmediata de las personas mencionadas anteriormente.

Atentamente vuestro, le saludo

1050 Brussel.
Hierbij twee voorbeeldbrieven die je kan overnemen, mits je er plaats, datum (in het Spaans: 22 de febrero de 1985/marzo/abril), naam en adres bijzet. Belangrijk: je thuisadres gebruiken en de brief niet in Leuven posten!

Als je een antwoord zou ontvangen, graag doorsturen naar de redactie van dit tijdschrift a.u.b. Hartelijk dank voor de medewerking!

Martelen is mensenwerk

Kijken Consort voor Amnesty

Het is een gruwelpraktijk die ons op het randje brengt tussen sensatie en afgrijzen. Hoe dan ook, martelen kan niet zomaar getolereerd worden. Amnesty International wil dit in de aandacht brengen. In Leuven organiseert de lokale groep een informatieve avond waarvoor het klassieke ensemble van de Kuyken-familie haar medewerking verleent.

Nog tot eind 1985 loopt Amnesty International's tweede campagne tegen het martelen, onder het motto: "Martelen is mensenwerk, maar de bestrijding ervan ook". Onder dezelfde titel werd ook een rapport uitgebracht dat beschrijft waar, hoe, waarom en door wie er gemarteld wordt, en wie doorgaans de slachtoffers zijn.

De schaamte

Wie opmerkt dat er nooit eerder in de geschiedenis op grotere schaal en wetenschappelijker gemarteld werd dan in de periode tussen Amnesty's eerste campagne in '72 en nu, heeft wellicht gelijk. In 98 landen van uiteenlopende politieke strekking maakt martelen deel uit van een algemene veiligheidsstrategie.

Daaruit besluiten dat Amnesty International dan maar beter de pijp naar Maarten kan geven, is een ietsje te voorbarig en vooral onrealistisch. Amnesty is immers geen clubje van specialisten of tovenaars, maar een beweging van mensen die, om haar doelstellingen te bereiken noodzakelijkerwijs een steeds groter deel van de publieke opinie moet wakker schudden, opdat deze druk zou uitoefenen op regeringen. Wondermiddelen tegen martelen (en mensenrechtenschendingen in het algemeen) zullen er nooit komen.

De eerste campagne van '72 bracht voor het eerst het verschijnsel martelen systematisch in kaart en maakte het over de hele wereld bekend. Sindsdien heeft niet-aflatende druk er onder andere voor gezorgd dat eind vorig jaar het Verdrag tegen Martelen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties werd goedgekeurd. Dit bindende verdrag verplicht elk land folteraars te vervolgen, van welke nationaliteit zij ook zijn en in welk land ook zij zouden gemarteld hebben. Bovendien komt er een onafhankelijke onderzoekscommissie die, in een land, verdacht van foltering, feitenonderzoek kan doen. Voorwaar nog geen reden tot overdeven hoera-geroep, maar toch een bruikbaar werktuig-

ment en aangrijpingspunt voor verdere gangen initiatieven.

Het beest in je los

Over wie er martelt is al veel nagedacht. Zijn beulen sadisten, gefrustreerden of al te plichtsgetrouwe wetdienaren? Wat het antwoord op deze vraag ook moge zijn, de uiteindelijke verantwoordelijke is de regering van het land waar gefolterd wordt. Zij keurt deze praktijken goed, of laat ze oogluikend toe. Dokters en psychiaters wijzen de weg, hoe zo efficiënt mogelijk te folteren.

Dr. Barudy zal met Willy Laes, oud-voorzitter van Amnesty International Vlaanderen over zijn ervaringen praten op donderdag 28 februari 1985 in de Gotische Zaal van het Stadhuis te Leuven.

Oorspronkelijk klassiek

Voor de muzikale kant van deze avond is de medewerking verkregen van het vermaarde Kijken Consort. Hoewel de leden een klassieke vorming kregen, is hun repertorium tot stand gekomen via diepgaande zelfstudie van de oude muziek en haar uitvoeringsvormen. Zo trachtte Bartholus Kuyken, na een klassieke fluitstudie onder andere bij Frans Vester (dwarsfluit) en Frans Brügger (blokfluit), de 18de eeuwse traveserotechniek terug te vinden aan de hand van oude theoretische geschriften en door onderzoekingen naar originele instrumenten in musea. Inspirerend werkte ook het contact met instrumentenbouwers die geïnteresseerd zijn in het kopiëren van barok-instrumenten.

Robert Kohnen studeerde orgel te Mechelen en Brussel, maar voor wat de uitvoeringspraktijk op het klavecimbel betreft is hij volledig autodidakt. Zoals de broeders Kuyken was hij voor concerten in praktisch alle landen van Europa en in de USA. Het Kijken Consort, dat onder zijn leiding ook nog de hobovrouters Paul Dombrecht telt, staat wat z'n specialiteit betreft aan de absolute wereldtop.

Voor liefhebbers van klassieke muziek is deze avond een unieke gelegenheid om kennis te maken met het beste wat ons land te bieden heeft kwa oorspronkelijke uitvoeringen van 17^e en 18^e kamermuziek. Het Kijken Consort brengt op 28 februari werk van J.B. de Boismortier, G.Ph. Telemann, J.S. Bach en F. Couperin.

Kaarten kan men bekomen aan 400/300 fr op het secretariaat van Amnesty International Vlaanderen, Ruelensvest 127, 3030 Heverlee, tel. 22.76.32 en bij het Stuc.

De opbrengst van deze avond gaat volledig naar Amnesty International.

Marina Van den Branden

Uncle Sam

De Standaard is kort geleden begonnen met een rubriek "Economie en Financiën". Kennelijk probeert men daarmee de niet economisch geschoolde dagbladlezer toch te boeien door de informatie in de vorm van korte berichtjes te gieten. Voorwaar een lovenswaardige poging de lezer toch wat bij te brengen over hoe deze maatschappij draait. Al blijft het al te vaak bij faits divers die er weliswaar als koek ingaan maar weinig inzicht verschaffen.

Maar leuk om lezen is het meestal wel. In de aflevering van 11 februari lezen we bijvoorbeeld iets over studiekosten in de Verenigde Staten. Een of andere vooruitziende huisvader had bij de geboorte van zijn zoon uitgerekend wat het precies zou kosten om dat zoonnetje tot de top-universiteit van Harvard te laten doorstuderen. "Rekening houdend met een jaarlijkse inflatie van 8% kwam hij tot de ontstellende som van 260.000 dollar of 16 miljoen BF."

Kollegelieden voor de kinderen horen inderdaad bij de zwaarste posten op een doorsnee gezinsbudget in de USA. "In tegenstelling tot de andere zware posten, zoals een huis kopen of pensioensparen, die beide van een of andere vorm van belastingaftrek of -vrijstelling genieten, bestaat voor studiekosten nagenoeg geen tegemoetkoming van Uncle Sam."

Natuurlijk hoeft het niet echt zo duur. Je moet je kind immers niet naar een prive-school sturen en je kan een universiteit dicht bij huis kiezen. Maar de prive-universitei-

ten zijn nu eenmaal beter en zeldzamer, dus gemiddeld verder uit de buurt. Dat de beleggingsindustrie zich met de zaak is gaan bezig houden, is wel onvermijdelijk. Hier rollen immers zakken geld. Allerhande spaar- en belastingstruiken worden bedacht om de kosten te drukken. Maar om daar baat bij te hebben moet je dan toch al tot de meer welgestelden horen.

Onderwijs in een toestand van zuivere vrije markt; een degelijke opleiding alleen voor een elite die het kan betalen en daardoor zichzelf kan bestendigen. Dat is gewoon het perfecte getuige van demokrasiering. En dat in een natie die beweert het "het vrije en democratische(?) westen te verdedigen". Niets meer om voor te vechten?

Wageningen Managua

In het Wageningen Hogeschoolblad (ook reeds aan zijn achtste jaargang toe) van 1 februari jongstleden stelt men zich de vraag of een progressieve studentenbond zich mag onttrekken aan wat in het buitenland gebeurt. Aanleiding hiertoe was de vraag van studenten van de landbouwfakulteit in Managua (jawel, Nicaragua) om steun en solidariteit. De Wageningse Studentenorganisatie (WSO), "de ASR van Wageningen", organiseerde daarop in samenwerking met de Midden-Amerika werkgroep, een scholingsavond.

Hier werd duidelijk dat het buitenlandbeleid van de WSO tegenwoordig niet van een leien dakje loopt. "De WSO besteedt

tegenwoordig weinig aandacht aan het buitenland en doet niets aan anti-imperialistische scholing", aldus Luuk Bakker, één van de sprekers, en hij vervolgde dat dit in het verleden wel anders was. De grootste problemen om dergelijk beleid op poten te zetten worden gezocht op drie vlakken: geen visie, te weinig mensen en geen middelen. Leuven staat op dit punt blijkbaar niet alleen. Maar in Wageningen zijn dergelijke onderwerpen nog wel bespreekbaar. Het feit dat een overkoepelende studentenorganisatie vereenzelvigd wordt met het begrip 'vakbond' (welke functie zou zo'n vereniging überhaupt anders kunnen hebben) is op zich reeds betekenisvol.

De Britten en relativetvorming

De Britten hebben blijkbaar ook last met seksualiteit en relativetvorming. In de New Statesman van 8 februari komt Andrew Lumsden terug op de persreacties naar aanleiding van de dood van een gevangenis-aalmoezener. Een hartaanval — een tweede en te wijten aan AIDS — maakte een einde aan zijn leven. De Sun blokkeerde "Gay plague kills priest", de Daily Mirror hield het bij "Boys' Jail Chaplain dies of AIDS". Dat de priester eveneens aalmoezener was in een huis van bewaring voor vrouwen wordt niet vermeld. Overigens was er enkel een redelijke veronderstelling — en dus geen zekerheid — dat hij homoseksueel was en fysieke contacten gehad had.

Dit probleem nog buiten beschouwing

gelaten zijn er nog 'moeilijke' punten in de titels. Zo roept, aldus de schrijver, het woord boys de associatie op tussen homoseksualiteit en kinderverkrachting (boys = -18). De brave Mirror-lezers moeten wel denken dat alle jongelui in die gevangenis een enorm risico liepen (en niet enkel voor AIDS). Over de associatie tussen 'gay' en 'plague' willen we het hier niet hebben. Dit niveau van goedkope verbanden ligt ons niet. Dit alles illustreert nogmaals hoe nieuws 'gemaakt' wordt. Buitenlandse dagbladen nemen dergelijke berichten namelijk kritiekloos over.

De auteur wijst er aan de hand van talrijke voorbeelden op dat deze gebeurtenis geen alleenstaand geval is. Homoseksualiteit blijft een moeilijk bespreekbaar item in de Engelse pers. Lumsden heeft overigens recht van spreken. Hij was de eerste Fleet Street journalist die openlijk toeflag homoseksueel te zijn. Dit gebeurde in 1971 toen hij voor de Times schreef. Een feit dat overigens niet vermeld werd in het speciale bicentennialnummer van deze krant (dd. 21 november 1984). Hij vermeldt eveneens dat de gevolgen van deze bekendmaking "largely hilarious, not at all disastrous" waren. De vraag blijft, aldus Lumsden, wanneer andere homoseksuelen die bij deze krant werken — en bij andere kranten zoals de Sun en de Daily Mirror — zich kenbaar zullen maken. Dan zouden ze onderwerpen betreffende deze materie en hun wijze van uitbrengen kunnen bediskussieren met de hoofdredacteur of krantegeenaar. Hij eindigt dan ook lakoniek: "anybody heard of free speech?"

Voed uw tuingasten een beetje op. Op deze manier bijvoorbeeld pikt deze merel samen met zijn dagelijkse portie kruimels nog wat nieuws mee. En dat helpt ook bij mensen: elke donderdagmorgen bij koffie en ei. (foto Veto)

Helpende handen voor Fellini

Danku, Fellini stelt het goed. Ook het filmfestival dat vanaf 11 maart start in Vlaamse Leergangen (in een organisatie van 'tStuc en het Centrum voor Italiaanse Studies) is praktisch rond: de films liggen vast, de pers gemobiliseerd (kijk o.m. uit naar Veto 221), de projectoren gesmeerd.

Waarvoor graag helpende handen worden gezocht is het praktische werk aan de ingang van de zaal, voornamelijk ticketcontrole ("scheurders" in vaktaal). Er worden per voorstelling twee mensen gezocht die deze taak op zich willen nemen, drie kwartier per voorstelling. En... twee scheurpartijen geven recht op één gratis filmvoorstelling tijdens het festival.

Het festival loopt van 11 tot 29 maart en nog van 15 tot 19 april.

Haast je naar de tweede verdieping

van 'tStuc en via het onthaal wordt je de weg naar de medewerkerslijst getoond.

15 jaar Oikonde-Leuven

Om het 15-jarig bestaan van Oikonde-Leuven luister bij te zetten wordt van donderdag 21 maart tot woensdag 3 april '85 een tentoonstelling georganiseerd onder de titel *Tekens voor thuislozen*.

Aan de deelnemende kunstenaars werd gevraagd om hun impressies weer te geven op het thema dat het dagelijkse werkveld van Oikonde uitmaakt: de thuisloosheid met haar componenten van eenzaamheid, armoede, dakloosheid, vervreemding...

De tentoonstelling is te bezichtigen in de expozaal van L & W van 21 maart tot 3 april en is gratis.

- Te koop: 6 maand jonge schaak-computer. 8 speelsterkten. Goed nivo. Afmetingen: 30-28 cm. Prijs: 2900 fr. De Bayotstraat 50. Bellen: kort-lang (na 20 u, niet op maandag en vrijdag).
- Te koop: Technics-SH8030: echo, equal, ruimtelijk effect, mixing van 2 pick-ups, mic. bussen - echo, display. Nieuw 19500, nu 7000. 1,5 jaar oud. Z.w. Annetie Ghijss, St.-Annestr. 6. Bel --, na 18 u.
- Te koop: TI99/4A homecomputer, compleet met cassette, interface, cassettecorder, joystick en tevens enkele programma's. Z.w. Henk Punter, Ma:telarenlaan 243, na 18.00 u.
- Te koop: rugzak (merk Lafuma) en slaapzak (merk Laplaud). Z.w. Milly Thoolen, Goudsbloemstraat 42.
- Te koop: draagb. hifi radiocass. 2X10 W. Metal, 3 motordrive, sensor-toetsen, 2X10 LED, ALC en manual recording, loudness mo-phono-aansl. tuning-level. 1 jaar. Toen 16500, nu 12000. Schapenstr. 103, bel 2 na 18 u.
- Fiets fiets fiets: te koop een fiets in goede staat en wettelijk in orde wegens opzegging kot. Tel. 03/440 5308 te Antwerpen (kan terug te Leuven gebracht worden). Prijs: 1750 fr.

- Te koop: TI99/4A homecomputer, compleet met cassette, interface, cassettecorder, joystick en tevens enkele programma's. Z.w. Henk Punter, Ma:telarenlaan 243, na 18.00 u.
- Te koop: draagb. hifi radiocass. 2X10 W. Metal, 3 motordrive, sensor-toetsen, 2X10 LED, ALC en manual recording, loudness mo-phono-aansl. tuning-level. 1 jaar. Toen 16500, nu 12000. Schapenstr. 103, bel 2 na 18 u.
- Fiets fiets fiets: te koop een fiets in goede staat en wettelijk in orde wegens opzegging kot. Tel. 03/440 5308 te Antwerpen (kan terug te Leuven gebracht worden). Prijs: 1750 fr.

Relaties

- Maak nu kennis met Striplub SCHANUL! Iedere maandag kan je van 18.30 u tot 20 u. in de Charaban (Vlamingenstraat 47) een aantal strips huren aan 4 fr./stuk. Keuze uit meer dan 1000 strips. Welkom!
- Ik ben 19 en zoek een sympathieke meisje om mee naar de wetenschappen TD te gaan op 5 maart. Home Thomas Morus Blok e k 233. Wim G.
- J. Caesar heeft zijn geliefde (Cleopatra) teruggevonden, en wel in de

Manhattan op dinsdag 19 feb. Wil dit meisje zich a.u.b. aanmelden op cité, Groenveldlaan, blok 9 k 210, Heverlee Pol Aerts.

• Dit is de laatste poging om in contact te komen met het meisje uit Grimbergen. Kom naar Camillo Torres K 408, Brusselsestraat 165 bij Lieven. Een hopenloze dokter in spe.

Typwerk

- Luc doet al uw typwerk op een zeer

nette manier. Tel. op elk moment van de dag 016/23 38 29.

• Ik typ uw-tesis, verslag, scriptie... snel en verzorgd. Prijs overeen te komen. Mevr. Sanders 011/43 20 82 (Beringen).

• Chris doet al uw typwerk (tesis, paper, enz.) in verschillende talen (Nederlands, Spaans, Frans) op een elektronische machine. Z.w.: Paul Lebrunstraat 33, Leuven.

• Chris doet alle typwerk (tesis, paper, enz.) op IBM en met veel ervaring. Tel na 17 u. 016/56 39 98.

**U HOUDT VAN STRIPS?
KOM KIJKEN BIJ
J.M.LODDEWYKX
TIENSENSTR. 87
3000 LEUVEN**

OPEN

ma. tot vr.
6 tot 18 u.

zaterdag
7 tot 14 u.

DUPUIS
LOMBARD
ELSEVIER
STANDAARD
CABERMAN
OBI: KON
DE VLIJT
HET VOLK
BRABANTIA NOSTRA
E A.....
TELEBLANK
TIJDSCHRIFTEN

ADVERTENTIE

OH, DIERBAAR VLAANDEREN...

Scenario: Pascal Lefèvre

Tekeningen: Katrien Van Schuylenbergh

Bios

- zaterdag 2 maart: Flevoland-ekskursie.
- dinsdag 5 maart: TD in Manhattan.

Chemika

- zaterdag 5 maart: TD in Manhattan.

Geologie

- dinsdag 5 maart: TD in Manhattan.

Germania

- maandag 4 maart: redaktievergadering Germaantje in 't Geflatteerd Portret, Ravenstraat 21 om 20.00u.
- woensdag 6 maart: presidiumvergadering in praatkamer van de fakbar om 20.15u.

Historia

- vrijdag 1 maart: gemeoedelijk praatje in fakbar vanaf 20.30u.
- zaterdag 2 maart: alumnidag vanaf 10.00u, met paneelgesprek met oud-presessen om 10.30u in Grote Aula.
- dinsdag 5 maart: presidiumvergadering in praatkamer van de fakbar (Letteren & Wijsbegeerte) om 20.30u.

Industria

- donderdag 28 februari: bezoek aan Flanders Technology International (250 fr.); meer informatie ad valvas.
- maandag 4 maart: bowlingavond.
- donderdag 6 maart: gezelschapsspelen-avond in de cafetaria.

Klio

- woensdag 6 maart: boekenbeurs op zesde verdieping van Letteren & Wijsbegeerte, vanaf 14.00u.

Kriminologische Kring

- dinsdag 5 maart: Kringvergadering in 't Stuc om 20.00u.
- woensdag 6 maart: Het Belgisch Gevangeniswezen, met spreker T. Peters en video. In de Nieuwe Valk om 20.00u. Toegang gratis.
- donderdag 7 maart: fuif in Broadway vanaf 21.00u.

Landbouwkring

- maandag 4 maart: Concerto Rustica in Kleine Aula om 20.30u.
- maandag 4 maart: film: The Last Tycoon in C200K om 20.30. Inkom 60/70.
- woensdag 6 maart: verbroedering in Gent.

Medika

- vrijdag 1 maart: Galabal in Salon Georges naar aanleiding van 30-jarig bestaan. Inkom 120/180.
- woensdag 6 maart: Ruimtevaart-geneeskunde met voordracht door J. Bände en film over Spacelab 1. In Aud. AG om 20.00u. Toegang vrij.

Merktor

- donderdag 28 februari: zwemmen van 21.00u tot 23.00u in Stedelijk Zwembad, Hogeschoolplein.
- maandag 4 maart: Kwis over ASR, Krul, e.d.
- dinsdag 5 maart
- dinsdag 5 maart: TD in Manhattan.

VTK

- maandag 4 maart: film: The Last Tycoon, in C200K om 20.30u. Inkom 60/70.

Wina

- maandag 4 maart: Film The Last Tycoon, in C200K om 20.30u. Inkom 60/70.
- dinsdag 5 maart: TD in Manhattan.

